

I

(Akty, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 318/2006

z dnia 20 lutego 2006 r.

w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 36 i art. 37 ust. 2 akapit trzeci,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Funkcjonowaniu i rozwojowi wspólnego rynku produktów rolnych powinno towarzyszyć ustalenie wspólnej polityki rolnej obejmującej, w szczególności, wspólną organizację rynków rolnych, które mogą, w zależności od produktu, przyjmować różne formy.
- (2) Rynek cukru we Wspólnocie opiera się na zasadach, które w przypadku innych wspólnych organizacji rynków w przeszłości w znacznej mierze zreformowano. Aby zrealizować cele określone w art. 33 Traktatu, a w szczególności, aby ustabilizować rynki i zapewnić odpowiedni poziom życia ludności wiejskiej w sektorze cukru, konieczne jest dokonanie zasadniczego przeglądu wspólnej organizacji rynku w sektorze cukru.
- (3) W świetle rozwoju sytuacji, należy uchylić rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca 2001 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru ⁽³⁾ i zastąpić je nowym rozporządzeniem.
- (4) Należy ustalić ceny referencyjne dla cukru białego i cukru surowego jakości standardowej. Jakość standardowa powinna odzwierciedlać średnią jakość typową dla cukru

produkowanego we Wspólnocie i być określana na podstawie kryteriów stosowanych w handlu cukrem. Powinna także istnieć możliwość dokonania przeglądu definicji jakości standardowej celem uwzględnienia w szczególności wymogów handlowych i postępów w analizie technicznej.

- (5) W celu uzyskania wiarygodnych informacji na temat wspólnotowych cen rynkowych cukru, należy wprowadzić system sprawozdawczości dotyczącej cen, na podstawie którego powinno się określać wysokość cen rynkowych cukru białego.

- (6) W celu zapewnienia odpowiedniego poziomu życia wspólnotowych plantatorów buraków cukrowych i trzciny cukrowej, należy ustalić cenę minimalną buraków kwotowych, odpowiadającą jakości standardowej, którą należy określić.

- (7) Potrzebne są szczególne instrumenty zapewniające odpowiednią równowagę praw i obowiązków między przedsiębiorstwami cukrowniczymi a plantatorami buraków cukrowych. Należy zatem przyjąć ramowe przepisy regulujące stosunki umowne między nabywcami i sprzedawcami buraków cukrowych. Różnorodność warunków naturalnych, sytuacji ekonomicznej i technicznej, utrudnia ujednoczenie warunków zakupu buraków cukrowych na całym obszarze Wspólnoty. Istnieją już porozumienia branżowe między stowarzyszeniami plantatorów buraków cukrowych a przedsiębiorstwami cukrowniczymi. Przepisy ramowe powinny zatem jedynie określać gwarancje minimalne wymagane przez plantatorów buraków cukrowych i przemysł cukrowniczy w celu zapewnienia sprawnego funkcjonowania rynku cukru, z możliwością przyjęcia odstępstwa od niektórych postanowień w ramach porozumienia branżowego.

- (8) Przyczyny, które w przeszłości doprowadziły do przyjęcia przez Wspólnotę systemu kwot produkcyjnych dla cukru, izoglukozy i syropu inulinowego pozostają nadal aktualne. Jednakże, ze względu na rozwój sytuacji na poziomie wspólnotowym i międzynarodowym, konieczne jest dostosowanie systemu produkcyjnego w celu uwzględnienia nowych ustaleń i obniżenia kwot. Zgodnie z poprzednim systemem kwot, Państwo Członkowskie powinno przydzielić kwoty przedsiębiorstwom działającym na jego obszarze. Nowa wspólna organizacja rynków w sektorze cukru powinna utrzymać status prawny kwot w zakresie, w jakim, zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, system kwot stanowi mechanizm regulacji rynku w sektorze cukru ukierunkowany na zapewnienie realizacji celów związanych z interesem publicznym.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 19 stycznia 2006 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Opinia z dnia 26 października 2005 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dz.U. L 178 z 30.6.2001, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 39/2004 (Dz.U. L 6 z 10.1.2004, str. 16).

- (9) W następstwie niedawnych decyzji w sprawie subsydiów wywozowych zespołu Światowej Organizacji Handlu i organu odwoławczego w sprawie subsydiów wywozowych UE dla cukru oraz w celu zapewnienia sprawnego przejścia podmiotów wspólnotowych ze starego na nowy system kwot, w roku gospodarczym 2006/2007 powinna istnieć możliwość przydziału dodatkowych kwot dla przedsiębiorstw cukrowniczych, na warunkach uwzględniających niższą wartość cukru C.
- (10) Aby zrównoważyć wpływ spadku cen cukru na ceny izoglukozy oraz aby unikać nakładania kar na produkcję pewnych ilości izoglukozy, obecnym beneficjentom kwot izoglukozy należy przydzielić dodatkowe kwoty. Ponadto, powinny być dostępne uzupełniające kwoty na potrzeby dostosowań w sektorze substancji słodzących w niektórych Państwach Członkowskich, przyznawane na takich samych warunkach jak dodatkowe kwoty cukru.
- (11) W celu zagwarantowania wystarczającego ograniczenia wspólnotowej produkcji cukru, izoglukozy i syropu inulinowego, Komisja powinna posiadać uprawnienia do skorygowania kwot do zrównoważonego poziomu po zamknięciu funduszu restrukturyzacji w 2010 r.
- (12) Mając na uwadze potrzebę zachowania na poziomie krajowym pewnej elastyczności w strukturalnym dostosowaniu przemysłu przetwórczego oraz uprawy buraków i trzciny cukrowej w okresie, w którym stosowane będą kwoty, Państwa Członkowskie powinny mieć możliwość zmiany, w ramach pewnych limitów, kwot przydzielanych przedsiębiorstwom, bez ograniczania działalności funduszu restrukturyzacji utworzonego na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 320/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. ustanawiającego tymczasowy system restrukturyzacji przemysłu cukrowniczego we Wspólnocie⁽¹⁾ jako instrumentu.
- (13) Kwoty cukru są przydzielane lub redukowane w przypadku połączenia lub przeniesienia własności przedsiębiorstw, przeniesienia własności lub dzierżawy fabryki. Należy określić warunki korygowania przez Państwa Członkowskie kwot dla danych przedsiębiorstw, zapewniając, aby zmiany kwot dla przedsiębiorstw cukrowniczych nie naruszały interesów zainteresowanych plantatorów buraków lub trzciny cukrowej.
- (14) Ponieważ przydzielanie przedsiębiorstwom kwot produkcyjnych jest sposobem zapewnienia plantatorom buraków cukrowych i trzciny cukrowej cen wspólnotowych i rynku zbytu dla ich produkcji, przy przenoszeniu kwot w obrębie regionów produkcyjnych powinno się uwzględniać interesy wszystkich zainteresowanych stron, w szczególności plantatorów buraków i trzciny cukrowej.
- (15) W celu rozszerzenia rynków zbytu dla cukru, izoglukozy i syropu inulinowego na rynku wewnętrznym Wspólnoty, należy stworzyć możliwość uznania cukru, izoglukozy i syropu inulinowego stosowanych do wytwarzania we Wspólnocie pewnych produktów, takich jak środki chemiczne, farmaceutyczne, alkohol lub rum, za produkty pozakwotowe na warunkach, które zostaną ustalone.
- (16) Część produkcji pozakwotowej należy wykorzystać do zapewnienia odpowiedniego zaopatrzenia regionów peryferyjnych lub może ona zostać wywieziona z poszanowaniem zobowiązań Wspólnoty w ramach WTO.
- (17) W przypadku gdy produkcja cukru, izoglukozy lub syropu inulinowego przekracza kwoty, powinien istnieć mechanizm pozwalający na zaliczenie nadwyżek cukru, izoglukozy lub syropu inulinowego na poczet kwot produkcyjnych na kolejny rok gospodarczy w celu uniknięcia zakłóceń na rynku cukru.
- (18) Dla produkcji pozakwotowej dostępne są pewne mechanizmy. Jeżeli w przypadku pewnych ilości nie zostaną spełnione obowiązujące warunki, na nadwyżkę należy nałożyć opłatę wyrównawczą w celu uniknięcia zagrażającego sytuacji na rynku nagromadzenia się tych dodatkowych ilości.
- (19) Należy wprowadzić opłatę produkcyjną przeznaczoną na finansowanie wydatków związanych ze wspólną organizacją rynków w sektorze cukru.
- (20) W celu zapewnienia skutecznej kontroli produkcji podmiotów gospodarczych produkujących cukier, izoglukozę i syrop inulinowy, należy przygotować system zatwierdzania podmiotów gospodarczych, a zainteresowanemu Państwu Członkowskiemu należy przedstawiać szczegółowe informacje związane z realizowaną przez niech produkcją.
- (21) Należy utrzymać tymczasowy system skupu interwencyjnego na ograniczoną skalę, mający przyczynić się do stabilizacji rynku w przypadkach grozących spadkiem cen rynkowych w danym roku gospodarczym poniżej ceny referencyjnej ustalonej dla następnego roku gospodarczego.
- (22) Należy wprowadzić nowe narzędzia rynkowe zarządzane przez Komisję. Po pierwsze, jeżeli ceny rynkowe spadną poniżej ceny referencyjnej dla cukru białego, przedsiębiorcy powinni mieć możliwość, na warunkach ustalonych przez Komisję, korzystania z prywatnego systemu przechowywania. Po drugie, aby utrzymać równowagę strukturalną między rynkami cukru na poziomie cenowym bliskim cenie referencyjnej, Komisja powinna mieć możliwość podjęcia decyzji o wycofaniu cukru z rynku na okres potrzebny do powrotu tego rynku do równowagi.
- (23) Stworzenie jednolitego wspólnotowego rynku cukru wymaga wprowadzenia systemu wymiany handlowej na zewnętrznych granicach Wspólnoty. System wymiany handlowej powinien obejmować cła przywozowe oraz refundacje wywozowe i powinien w zasadzie ustabilizować rynek wspólnotowy. System wymiany handlowej powinien opierać się na zobowiązaniach podejmowanych na mocy wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

⁽¹⁾ Patrz str. 42 niniejszego Dziennika Urzędowego.

- (24) W celu monitorowania wielkości handlu cukrem z państwami trzecimi, należy przewidzieć system pozwoleń na przywóz i wywóz obejmujący obowiązek składania zabezpieczenia w celu zapewnienia, że transakcje, dla których wydano takie pozwolenia, są faktycznie realizowane.
- (25) W celu zapewnienia właściwego funkcjonowania tych porozumień handlowych, musi istnieć możliwość wprowadzenia regulacji lub, gdy wymaga tego sytuacja na rynku, zakazu stosowania uzgodnień w sprawie uszlachetniania czynnego.
- (26) System ceł umożliwia rezygnację ze wszystkich innych środków ochronnych na zewnętrznych granicach Wspólnoty. Jednakże, w wyjątkowych okolicznościach, funkcjonowanie rynku wewnętrznego i mechanizmu celnego może okazać się niewystarczające. W takich przypadkach, aby nie pozostawić rynku wspólnotowego bez ochrony przed możliwymi zakłóceniami, Wspólnota powinna mieć możliwość bezzwłocznego podejmowania wszelkich niezbędnych środków. Takie środki powinny być zgodne z międzynarodowymi zobowiązaniami Wspólnoty.
- (27) W większości przypadków cła mające zastosowanie do produktów rolnych w ramach porozumień WTO określa Wspólna Taryfa Celna. Jednakże w odniesieniu do niektórych produktów wchodzących w zakres niniejszego rozporządzenia wprowadzenie dodatkowych mechanizmów czyni niezbędnym stworzenie możliwości przyjęcia odstępstw.
- (28) W celu zapobieżenia lub przeciwdziałania wystąpieniu na rynku Wspólnoty niekorzystnych skutków, które mogłyby wynikać z przywozu niektórych produktów rolnych, przywóz takich produktów powinien w określonych warunkach być obciążony dodatkowym cłem przywozowym.
- (29) Stosowne jest, na określonych warunkach, przyznanie Komisji uprawnień do otwierania kontyngentów taryfowych wynikających z umów międzynarodowych zawartych zgodnie z Traktatem lub wynikających z innych aktów prawnych Rady i zarządzania tymi kontyngentami.
- (30) Wspólnota podpisała kilka umów z państwami trzecimi o preferencyjnym dostępie do rynku, na mocy których państwa te mogą wywozić do Wspólnoty cukier trzcinowy na korzystnych warunkach. Konieczna jest zatem ocena zapotrzebowania rafinerii na cukier przeznaczony do rafinacji oraz, na pewnych warunkach, zastrzeżenie pozwoleń na przywóz dla wyspecjalizowanych podmiotów zużywających znaczne ilości przywożonego surowego cukru trzcinowego, uznawanych za rafinerie przemysłowe Wspólnoty.
- (31) Przepisy dotyczące przyznawania refundacji z tytułu wywozu do państw trzecich, opartych na różnicy między cenami we Wspólnocie i na rynku światowym oraz mieszczących się w ograniczeniach określonych przez zobowiązania WE w ramach WTO, powinny zabezpieczać możliwość udziału Wspólnoty w międzynarodowym handlu cukrem. Refundacje wywozowe powinny podlegać ograniczeniom pod względem ilości i nakładów budżetowych.
- (32) Zgodność z ograniczeniami pod względem wartości należy zapewnić w czasie ustalania refundacji wywozowych poprzez monitorowanie płatności zgodnie z zasadami odnoszącymi się do Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej. Monitorowanie może być ułatwione przez obowiązek wcześniejszego ustalenia refundacji wywozowych, z dopuszczeniem możliwości, w przypadku różnicowania refundacji wywozowych, zmiany określonego miejsca przeznaczenia w ramach obszaru geograficznego, do którego odnosi się jedna stawka refundacji wywozowej. W przypadku zmiany miejsca przeznaczenia, powinna być wypłacona refundacja wywozowa mająca zastosowanie do faktycznego miejsca przeznaczenia w ramach ustalonego z góry pułapu kwotowego mającego zastosowanie do miejsca przeznaczenia.
- (33) Zgodność z ograniczeniami ilościowymi należy zapewnić poprzez wprowadzenie rzetelnego i skutecznego systemu monitorowania. W tym celu przyznawanie refundacji wywozowych powinno podlegać obowiązkowi posiadania pozwolenia na wywóz. Refundacje wywozowe powinny być przyznawane w ramach dostępnych limitów, w zależności od konkretnej sytuacji każdego produktu. Wyjątki od tej zasady można dopuścić tylko w przypadku produktów przetworzonych niewymienionych w załączniku I do Traktatu, w odniesieniu do których nie stosuje się ograniczeń ilościowych. Należy przewidzieć możliwość wprowadzenia odstępstw od ścisłego stosowania reguł zarządzania, w przypadku gdy przekroczenie pułapów ilościowych ustanowionych dla wywozu objętego refundacjami nie jest prawdopodobne.
- (34) Przyznawanie pomocy krajowej byłoby zagrożeniem dla właściwego funkcjonowania jednolitego rynku opartego na wspólnych cenach. Dlatego do produktów objętych ustanowioną niniejszą wspólną organizacją rynku powinny mieć zastosowanie postanowienia Traktatu regulujące pomoc państwa. Jednakże w celu złagodzenia przewidywanych skutków reformy sektora cukru w pewnych okolicznościach należy dopuścić pomoc państwa.
- (35) W Państwach Członkowskich, w których nastąpi istotne zmniejszenie kwot cukru, producenci buraków cukrowych napotkają szczególnie poważne problemy z dostosowaniem się do tej sytuacji. W takich przypadkach przejściowa pomoc wspólnotowa dla plantatorów buraków cukrowych nie wystarczy do pełnego rozwiązania ich trudności. Dlatego Państwa Członkowskie, które zmniejszyły swoje kwoty o ponad 50 %, powinny mieć prawo do przyznania pomocy państwa plantatorom buraków cukrowych w okresie stosowania przejściowej pomocy wspólnotowej. Aby uniknąć sytuacji, kiedy Państwa Członkowskie przyznają pomoc państwa przekraczającą potrzeby plantatorów buraków cukrowych, określenie łącznej kwoty odnośnej pomocy państwa powinno podlegać zatwierdzeniu przez Komisję, z wyjątkiem przypadku Włoch, gdzie maksymalny poziom potrzeb najwydajniejszych plantatorów buraków cukrowych związanych z dostosowaniem do warunków rynkowych po reformie można oszacować na 11 EUR na tonę wyprodukowanych buraków cukrowych. Ponadto, ze względu na przewidywane wystąpienie we Włoszech problemów praktycznych, należy przewidzieć możliwość ustaleń pozwalających plantatorom buraków cukrowych na bezpośrednio lub pośrednio korzystanie z udzielonej pomocy państwa.

- (36) W Finlandii uprawa buraków cukrowych jest prowadzona w szczególnych warunkach geograficznych i klimatycznych, których niekorzystny wpływ na uprawę będzie nakładać się na ogólne skutki reformy sektora cukru. Z tego względu należy przewidzieć możliwość przyznania temu Państwu Członkowskiemu stałego zezwolenia na udzielanie plantatorom buraków cukrowych na jego terytorium pomocy państwa w odpowiedniej wysokości.
- (37) Należy przewidzieć środki podejmowane w sytuacji, w której istotny wzrost lub spadek cen zakłóca lub grozi zakłóceniem rynku Wspólnoty. Środki te mogą obejmować otwarcie przez niezbędny okres kontyngentu przy zmniejszonym cła na przywóz cukru z rynku światowego.
- (38) Ponieważ wspólny rynek cukru stale się rozwija, Państwa Członkowskie i Komisja powinny przekazywać sobie nawzajem istotne informacje o rozwoju sytuacji.
- (39) Środki niezbędne do wprowadzenia w życie niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾.
- (40) Komisja powinna być upoważniona do przyjęcia środków niezbędnych do rozwiązania konkretnych problemów praktycznych w przypadkach nadzwyczajnych.
- (41) Uwarunkowania produkcji cukru w regionach peryferyjnych Wspólnoty są inne niż w pozostałej części Wspólnoty. W związku z tym należy udzielić temu sektorowi pomocy finansowej poprzez przydział środków rolnikom w tych regionach po wejściu w życie programów wspierających lokalną produkcję, które Państwa Członkowskie opracowują na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 247/2006 z dnia 30 stycznia 2006 r. w sprawie szczególnych działań w dziedzinie rolnictwa na rzecz regionów peryferyjnych Unii Europejskiej ⁽²⁾. Z tego samego względu Francja powinna mieć prawo do przyznania pomocy państwa w ustalonej wysokości swoim regionom peryferyjnym.
- (42) Wydatki ponoszone przez Państwa Członkowskie z tytułu obowiązków wynikających ze stosowania niniejszego rozporządzenia powinny być finansowane przez Wspólnotę zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1258/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej ⁽³⁾ oraz, od dnia 1 stycznia 2007 r., zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej.
- (43) Przejście od rozwiązań przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 1260/2001 do rozwiązań przewidzianych

w niniejszym rozporządzeniu, jak również przejście od sytuacji rynkowej w roku gospodarczym 2005/2006 do sytuacji rynkowej w roku gospodarczym 2006/2007, a także potrzeba zapewnienia wypełnienia międzynarodowych zobowiązań Wspólnoty dotyczących cukru C, o których mowa w art. 13 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, może spowodować trudności nieprzewidziane w niniejszym rozporządzeniu. W celu pokonania takich trudności, należy umożliwić Komisji przyjmowanie środków przejściowych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

TYTUŁ I

ZAKRES I DEFINICJE

Artykuł 1

Zakres

1. Wspólna organizacja rynków w sektorze cukru ustanowiona na mocy niniejszego rozporządzenia obejmuje następujące produkty:

	Kod CN	Wyszczególnienie
a)	1212 91	Buraki cukrowe
	1212 99 20	Trzcina cukrowa
b)	1701	Cukier trzcinowy lub buraczany i chemicznie czysta sacharoza, w postaci stałej
c)	1702 20	Cukier klonowy i syrop klonowy
	1702 60 95 i 1702 90 99	Inne cukry w postaci stałej i syropy cukrowe niezawierające dodatku środków aromatyzujących lub barwiących, z wyłączeniem laktozy, glukozy, maltodekstryny i izoglukozy
	1702 90 60	Miód sztuczny, również mieszany z miodem naturalnym
	1702 90 71	Karmel zawierający 50 % lub więcej sacharozy w suchej masie
d)	2106 90 59	Aromatyzowane lub barwione syropy cukrowe, inne niż syropy izoglukozowe, laktozowe, glukozyne lub z maltodekstryny
	1702 30 10	Izoglukoza
	1702 40 10	
	1702 60 10	
	1702 90 30	
e)	1702 60 80	Syrop inulinowy
	1702 90 80	
f)	1703	Melasy powstałe z ekstrakcji lub rafinacji cukru
g)	2106 90 30	Aromatyzowane lub barwione syropy izoglukozowe
h)	2303 20	Wysłodki buraczane, wytłoczyny z trzciny cukrowej i inne odpady z zakładów cukrowniczych

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

⁽²⁾ Dz.U. L 42 z 14.2.2006, str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 103. Rozporządzenie uchylone rozporządzeniem (WE) nr 1290/2005 (Dz.U. L 209 z 11.8.2005, str. 1).

2. Rok gospodarczy dla produktów wymienionych w ust. 1 rozpoczyna się 1 października i kończy 30 września następnego roku.

Jednakże rok gospodarczy 2006/2007 rozpocznie się dnia 1 lipca 2006 r., a zakończy dnia 30 września 2007 r.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „cukry białe” oznaczają cukry bez dodatku środków aromatyzujących, barwiących lub innych substancji, o zawartości wagowej sacharozy 99,5 % lub więcej w stanie suchym, określonej metodą polarymetryczną;
- 2) „cukry surowe” oznaczają cukry bez dodatku środków aromatyzujących, barwiących lub innych substancji, o zawartości wagowej sacharozy mniejszej niż 99,5 % w stanie suchym, określonej metodą polarymetryczną;
- 3) „izoglukoza” oznacza produkt otrzymany z glukozy lub jej polimerów o zawartości wagowej fruktozy co najmniej 10 % w stanie suchym;
- 4) „syrop inulinowy” oznacza bezpośredni produkt otrzymany w wyniku hydrolizy inuliny lub oligofruktoz, zawierający w stanie suchym co najmniej 10 % fruktozy w postaci wolnej lub w postaci sacharozy, wyrażony w ekwiwalencie cukru/izoglukozy. W celu uniknięcia restrykcji na rynku produktów o słabych właściwościach słodzących, wytwarzanych przez przetwórców włókna inulinowego poza kwotę syropu inulinowego, powyższa definicja może zostać zmieniona zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 39 ust. 2;
- 5) „cukier kwotowy”, „izoglukoza kwotowa” i „kwotowy syrop inulinowy” oznaczają każdą wielkość produkcji cukru, izoglukozy lub syropu inulinowego przypisaną do danego roku gospodarczego w ramach kwoty danego przedsiębiorstwa;
- 6) „cukier przemysłowy” oznacza każdą wielkość produkcji cukru przypisaną do danego roku gospodarczego przekraczającą ilość cukru, o której mowa w pkt. 5, przeznaczoną do produkcji przemysłowej jednego z produktów, o których mowa w art. 13 ust. 2;
- 7) „izoglukoza przemysłowa” i „przemysłowy syrop inulinowy” oznaczają każdą wielkość produkcji izoglukozy lub syropu inulinowego przypisaną do danego roku gospodarczego, przeznaczoną do produkcji przemysłowej jednego z produktów, o których mowa w art. 13 ust. 2;
- 8) „nadwyżka cukru”, „nadwyżka izoglukozy” i „nadwyżka syropu inulinowego” oznaczają każdą wielkość produkcji cukru, izoglukozy lub syropu inulinowego przypisaną do danego roku gospodarczego, przekraczającą stosowne ilości, o których mowa w pkt. 5, 6 i 7;
- 9) „buraki kwotowe” oznaczają wszystkie buraki cukrowe przetwarzane na cukier kwotowy;
- 10) „umowa dostawy” oznacza umowę dostawy buraków do produkcji cukru zawartą pomiędzy sprzedawcą a przedsiębiorstwem;
- 11) „porozumienie branżowe” oznacza jedno z poniższych:
 - a) porozumienie zawarte na szczeblu Wspólnoty, przed zawarciem jakiegokolwiek umowy dostawy, między grupą krajowych organizacji zrzeszających wytwórców z jednej strony a grupą krajowych organizacji zrzeszających sprzedawców z drugiej strony;
 - b) porozumienie zawarte, przed zawarciem jakiegokolwiek umowy dostawy, między wytwórcami lub organizacją zrzeszającą wytwórców uznaną przez dane Państwo Członkowskie z jednej strony a stowarzyszeniem sprzedawców uznanym przez dane Państwo Członkowskie z drugiej strony;
 - c) w przypadku braku porozumień, o których mowa w lit. a) lub b), przepisy dotyczące spółek oraz przepisy dotyczące spółdzielni, w zakresie w jakim regulują dostawę buraków cukrowych przez wspólników spółek lub członków spółdzielni produkujących cukier;
 - d) w przypadku braku porozumień, o których mowa w lit. a) lub b), uzgodnienia istniejące przed zawarciem jakiegokolwiek umowy dostawy, pod warunkiem że sprzedawcy akceptujący te uzgodnienia dostarczają co najmniej 60 % łącznej ilości buraków kupowanych przez przedsiębiorstwo do celów produkcji cukru w jednej lub kilku fabrykach;
- 12) „Cukier pochodzący z AKP/Indii” oznacza cukier objęty kodem CN 1701 pochodzący z państw wymienionych w załączniku VI i przywożony do Wspólnoty na mocy:
 - protokołu 3 do załącznika V do umowy o partnerstwie AKP (państwa Afryki, Karaibów i Pacyfiku) — WE,
 - lub
 - umowy w sprawie cukru trzcinowego między Wspólnotą Europejską a Republiką Indii ⁽¹⁾;
- 13) „rafineria przemysłowa” oznacza zakład produkcyjny:
 - którego wyłączną działalnością jest rafinacja surowego cukru trzcinowego pochodzącego z importu
 - lub
 - która dokonała w roku gospodarczym 2004/2005 rafinacji surowego cukru trzcinowego pochodzącego z importu w ilości co najmniej 15 000 t.

⁽¹⁾ Dz.U. L 190 z 23.7.1975, str. 36.

TYTUŁ II
RYNEK WEWNĘTRZNY

ROZDZIAŁ I

Ceny

Artykuł 3

Ceny referencyjne

1. Cena referencyjna cukru białego wynosi:
 - a) 631,9 EUR/t w latach gospodarczych 2006/2007 i 2007/2008;
 - b) 541,5 EUR/t w roku gospodarczym 2008/2009;
 - c) 404,4 EUR/t od roku gospodarczego 2009/2010.
2. Cena referencyjna cukru surowego wynosi:
 - a) 496,8 EUR/t w latach gospodarczych 2006/2007 i 2007/2008;
 - b) 448,8 EUR/t w roku gospodarczym 2008/2009;
 - c) 335,2 EUR/t od roku gospodarczego 2009/2010.
3. Ceny referencyjne, o których mowa w ust. 1 i 2 mają zastosowanie do cukru niepakowanego, na bazie dostawy EXW. Ceny te stosuje się do cukru białego i surowego jakości standardowej określonej w załączniku I.

Artykuł 4

Sprawozdawczość cenowa

Komisja ustanawia system informacji o cenach na rynku cukru, obejmujący system publikacji danych o poziomie cen na tym rynku.

System opiera się na informacjach dostarczonych przez przedsiębiorstwa produkujące biały cukier lub inne podmioty gospodarcze zajmujące się handlem cukrem. Informacje te są traktowane jako poufne. Komisja zapewnia, by opublikowane informacje nie pozwalały na określenie cen stosowanych przez poszczególne przedsiębiorstwa lub podmioty.

Artykuł 5

Minimalna cena buraków

1. Minimalna cena buraków kwotowych wynosi:
 - a) 32,86 EUR/t w roku gospodarczym 2006/2007;
 - b) 29,78 EUR/t w roku gospodarczym 2007/2008;
 - c) 27,83 EUR/t w roku gospodarczym 2008/2009;
 - d) 26,29 EUR/t od roku gospodarczego 2009/2010.

2. Minimalna cena, o której mowa w ust. 1, dotyczy buraków cukrowych jakości standardowej określonej w załączniku I.

3. Przedsiębiorstwa cukrownicze skupujące buraki kwotowe nadające się do przetworzenia na cukier i przeznaczone do przetworzenia na cukier kwotowy są zobowiązane do zapłaty co najmniej ceny minimalnej, skorygowanej poprzez podwyższenie lub obniżenie ceny w celu uwzględnienia odchyień od jakości standardowej.

4. W odniesieniu do ilości buraków cukrowych odpowiadającej ilościom cukru przemysłowego lub nadwyżek cukru, które podlegają opłacie za nadwyżki określonej w art. 15, zainteresowane przedsiębiorstwo cukrownicze koryguje cenę zakupu, tak by była co najmniej równa minimalnej cenie buraków kwotowych.

Artykuł 6

Porozumienia międzybranżowe

1. Porozumienia branżowe oraz umowy dostawy muszą odpowiadać przepisom ust. 3 oraz warunkom sprzedaży ustanowionym w załączniku II, w szczególności w odniesieniu do warunków regulujących zakup, dostawę, odbiór i płatność za buraki.

2. Warunki zakupu buraków cukrowych i trzciny cukrowej są regulowane przez porozumienia branżowe zawarte pomiędzy wspólnotowymi plantatorami tych surowców a wspólnotowymi przedsiębiorstwami cukrowniczymi.

3. W umowach dostawy wprowadza się rozróżnienie w zależności od tego, czy cukier, który ma zostać wyprodukowany z buraków cukrowych będzie:

— cukrem kwotowym, czy

— cukrem pozakwotowym.

4. Każde przedsiębiorstwo cukrownicze przekazuje Państwu Członkowskiemu, w którym produkuje cukier, następujące informacje:

a) ilość buraków, o których mowa w ust. 3 tiret pierwsze, na jaką przedsiębiorstwo zawarło przedwstępne umowy dostawy oraz zawartość cukru, jakiej dotyczą te umowy;

b) odpowiadający jej szacunkowy uzysk.

Państwa Członkowskie mogą zażądać dodatkowych informacji.

5. Przedsiębiorstwa cukrownicze, które nie podpisały przedwstępnych umów dostawy buraków kwotowych po cenach minimalnych na ilość buraków odpowiadającą ich kwotom cukru są zobowiązane do zapłacenia co najmniej ceny minimalnej za buraki kwotowe dla całości buraków cukrowych, które przetwarzają na cukier.

6. Porozumienia branżowe mogą przewidywać odstępstwa od ust. 3 i 4, pod warunkiem ich zatwierdzenia przez dane Państwo Członkowskie.

7. W przypadku braku porozumień branżowych dane Państwo Członkowskie podejmuje niezbędne kroki na mocy niniejszego rozporządzenia w celu ochrony interesów zainteresowanych stron.

ROZDZIAŁ 2

Produkcja kwotowa

Artykuł 7

Przydział kwot produkcyjnych

1. Kwoty produkcyjne cukru, izoglukozy i syropu inulinowego na poziomie krajowym i regionalnym określono w załączniku III.

2. Państwa Członkowskie przydzielają kwotę każdemu przedsiębiorstwu produkującemu cukier, izoglukozę lub syrop inulinowy prowadzącemu działalność na jego terytorium oraz zatwierdzonemu na mocy art. 17.

Kwota produkcyjna przyznana każdemu przedsiębiorstwu jest równa sumie kwot A i B określonych w rozporządzeniu (WE) nr 1260/2001, przydzielonych temu przedsiębiorstwu na rok gospodarczy 2005/2006.

3. W przypadku przydziału kwoty przedsiębiorstwu cukrowniczemu posiadającemu kilka zakładów produkcyjnych, Państwa Członkowskie przyjmują środki, które uważają za konieczne dla właściwego uwzględnienia interesów plantatorów buraków cukrowych i trzcin cukrowej.

Artykuł 8

Dodatkowa kwota cukru

1. Najpóźniej do dnia 30 września 2007 r. każde przedsiębiorstwo cukrownicze może zwrócić się do Państwa Członkowskiego, na którego terytorium prowadzi działalność, o przydział dodatkowej kwoty cukru.

Maksymalne dodatkowe kwoty cukru według podziału na Państwa Członkowskie określa załącznik IV pkt I.

2. Na podstawie wniosków w tej sprawie Państwo Członkowskie określa, posługując się obiektywnymi i niedyskryminacyjnymi kryteriami, możliwe do przyjęcia ilości. Jeżeli łączne zapotrzebowanie na dodatkowe ilości przekracza dostępną kwotę krajową, dane Państwo Członkowskie dokonuje proporcjonalnej redukcji możliwych do przyjęcia ilości. Wynikające stąd ilości stanowią dodatkową kwotę przydzielaną zainteresowanym przedsiębiorstwom.

3. Dodatkowe kwoty przydzielone przedsiębiorstwom na mocy ust. 1 i 2 podlegają jednorazowej opłacie w wysokości 730 EUR. Opłatę pobiera się od tony przydzielonej dodatkowej kwoty.

4. Państwa Członkowskie obciążają łączną jednorazową opłatą, naliczaną zgodnie z ust. 3, przedsiębiorstwa zlokalizowane na ich terytorium, które otrzymały przydział dodatkowych kwot.

Przedsiębiorstwo cukrownicze uiszcza jednorazową opłatę w terminie, który wyznaczą Państwa Członkowskie. Termin ten nie może być późniejszy niż 28 lutego 2008 r.

5. Jeżeli przedsiębiorstwo cukrownicze nie uiszczy jednorazowej opłaty do dnia 28 lutego 2008 r., uznaje się, że nie przyznano mu dodatkowej kwoty.

Artykuł 9

Dodatkowa i uzupełniająca kwota izoglukozy

1. W roku gospodarczym 2006/2007 do całkowitej kwoty izoglukozy określonej w załączniku III dodaje się kwotę izoglukozy w wysokości 100 000 ton. Dla każdego z lat gospodarczych 2007/2008 i 2008/2009 do kwoty z poprzedniego roku gospodarczego dodaje się kolejną kwotę izoglukozy w wysokości 100 000 ton.

Państwa Członkowskie przydzielają dodatkowe kwoty przedsiębiorstwom proporcjonalnie do kwot izoglukozy przydzielonych zgodnie z art. 7 ust. 2.

2. Włochy, Litwa i Szwecja mogą przydzielić dowolnemu przedsiębiorstwu prowadzącemu działalność na ich odpowiednich terytoriach — na wniosek tego przedsiębiorstwa — uzupełniającą kwotę izoglukozy w okresie od roku gospodarczego 2006/2007 do roku gospodarczego 2009/2010. Maksymalne uzupełniające kwoty według podziału na Państwa Członkowskie określa załącznik IV pkt II.

3. Kwoty przydzielone przedsiębiorstwom na mocy ust. 2 podlegają jednorazowej opłacie w wysokości 730 EUR. Opłatę pobiera się od tony przydzielonej kwoty uzupełniającej.

Artykuł 10

Zarządzanie kwotami

1. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 39 ust. 2, kwoty określone w załączniku III koryguje się, najpóźniej do dnia 30 września 2006 r. dla roku gospodarczego 2006/2007 i najpóźniej do końca lutego poprzedniego roku gospodarczego dla lat gospodarczych 2007/2008, 2008/2009, 2009/2010 oraz 2010/2011. Korekty te wynikają z zastosowania art. 8 i 9, ust. 2 niniejszego artykułu, art. 14 i 19 niniejszego rozporządzenia oraz art. 3 rozporządzenia (WE) nr 320/2006.

2. Uwzględniając skutki systemu restrukturyzacji przewidzianego w rozporządzeniu Rady (WE) nr 320/2006 Komisja ustali, najpóźniej do końca lutego 2010 r., zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 39 ust. 2, wspólny współczynnik redukcji istniejących kwot cukru, izoglukozy i syropu inulinowego dla każdego Państwa Członkowskiego lub regionu w celu uniknięcia zachwiania równowagi rynku począwszy od roku gospodarczego 2010/2011.

3. Państwa Członkowskie odpowiednio skorygują kwoty dla wszystkich przedsiębiorstw.

Artykuł 11

Przenoszenie kwot krajowych

1. Państwa Członkowskie mogą zmniejszyć kwotę cukru lub izoglukozy przydzieloną przedsiębiorstwom prowadzącym działalność na ich terytorium

— o nie więcej niż 25 % w latach gospodarczych 2006/2007 i 2007/2008 respektując swobodę przedsiębiorstw w zakresie uczestnictwa w mechanizmach ustanowionych na mocy rozporządzenia (WE) nr 320/2006

oraz

— o nie więcej niż 10 % w roku gospodarczym 2008/2009 i latach następnym.

2. Państwa Członkowskie mogą przenosić kwoty między przedsiębiorstwami zgodnie z zasadami określonymi w załączniku V oraz po uwzględnieniu interesów każdej z zainteresowanych stron, a w szczególności plantatorów buraków cukrowych i trzciny cukrowej.

3. Kwoty zmniejszone zgodnie z ust. 1 i 2 są przydzielane przez dane Państwo Członkowskie jednemu lub kilku przedsiębiorstwom znajdującym się na jego terytorium, bez względu na to, czy mają one już swoją kwotę, czy nie.

ROZDZIAŁ 3

Produkcja pozakwotowa

Artykuł 12

Zakres

Cukier, izoglucoza lub syrop inulinowy wyprodukowane w roku gospodarczym w ilości przekraczających kwotę, o której mowa w art. 7 mogą być:

- użyte do przetworzenia pewnych produktów, o których mowa w art. 13;
- przeniesione na kolejny rok gospodarczy zgodnie z art. 14;
- wykorzystane w ramach szczególnego systemu dostaw dla regionów peryferyjnych zgodnie z tytułem II rozporządzenia (WE) nr 247/2006,

lub

- wywiezione w ramach limitu ilościowego określonego zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 39 ust. 2, z poszanowaniem zobowiązań wynikających z umów zawartych na mocy art. 300 Traktatu.

Pozostałe ilości podlegają opłacie za nadwyżki, o której mowa w art. 15.

Artykuł 13

Cukier przemysłowy

1. Cukier przemysłowy, izoglucoza przemysłowa lub przemysłowy syrop inulinowy są zastrzeżone do produkcji jednego z produktów określonych w ust. 2, w przypadku gdy:

- są objęte umową dostawy zawartą przed końcem roku gospodarczego pomiędzy producentem i użytkownikiem, zatwierdzonymi na mocy art. 17;

oraz

- zostały dostarczone użytkownikowi najpóźniej do dnia 30 listopada następnego roku gospodarczego.

2. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 39 ust. 2, Komisja sporządza wykaz produktów, do których wytwarzania stosuje się cukier przemysłowy, izoglucozę przemysłową lub przemysłowy syrop inulinowy.

Wykaz obejmuje w szczególności:

- bioetanol, rum, żywe kultury drożdży, określone ilości syropów do rozprowadzania i syropów przetwarzanych na „Rinse appelstroop”;
- pewne produkty przemysłowe niezawierające cukru, do przetworzenia których używa się cukru, izoglukozę lub syropu inulinowego;
- pewne produkty chemiczne lub farmaceutyczne zawierające cukier, izoglucozę lub syrop inulinowy.

3. Dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. b)–e) może zostać przyznana refundacja produkcyjna, jeżeli nie jest dostępna w cenie odpowiadającej cenom światowym nadwyżka cukru, cukier pochodzący z przywozu, nadwyżka izoglukozy lub nadwyżka syropu inulinowego, potrzebne do wytworzenia produktów, o których mowa w ust. 2 lit. b) i c) niniejszego artykułu.

Refundację produkcyjną ustala się biorąc pod uwagę w szczególności koszty wynikające z korzystania z cukru pochodzącego z przywozu, które przemysł musiałby ponieść w przypadku zaopatrywania się na rynku światowym oraz cenę nadwyżki cukru dostępnego na rynku wspólnotowym lub cenę referencyjną w przypadku, gdy nie ma nadwyżek cukru.

Artykuł 14

Przeniesienie nadwyżki cukru

1. Każde przedsiębiorstwo może podjąć decyzję o przeniesieniu całości lub części nadwyżki swojej produkcji wykraczającej poza posiadaną kwotę cukru, kwotę izoglukozy lub kwotę syropu inulinowego, tak aby nadwyżki te były traktowane jako część produkcji z następnego roku gospodarczego. Bez uszczerbku dla ust. 3, taka decyzja jest nieodwołalna.

2. Przedsiębiorstwa, które podejmą decyzję, o której mowa w ust. 1:

a) powiadają dane Państwo Członkowskie przed terminem, który ustali to Państwo Członkowskie:

— pomiędzy 1 lutego a 30 czerwca bieżącego roku gospodarczego, w odniesieniu do przenoszonych ilości cukru trzcinowego,

— pomiędzy 1 lutego a 15 kwietnia bieżącego roku gospodarczego, w odniesieniu do przenoszonych ilości innych rodzajów cukru lub syropu inulinowego;

b) zobowiązują się do przechowywania tych nadwyżek na własny koszt do końca bieżącego roku gospodarczego.

3. Jeżeli ostateczna produkcja przedsiębiorstwa w danym roku gospodarczym jest niższa niż zakładana w momencie podejmowania decyzji zgodnie z ust. 1, przenoszona ilość można skorygować z mocą wsteczną, najpóźniej do dnia 31 października następnego roku gospodarczego.

4. Przeniesione ilości uznaje się za pierwsze ilości wyprodukowane w ramach kwoty w kolejnym roku gospodarczym.

Artykuł 15

Opłata za nadwyżki

1. Opłatę za nadwyżki nalicza się w stosunku do ilości:

a) nadwyżek cukru, nadwyżek izoglukozy i nadwyżek syropu inulinowego wyprodukowanych w ciągu dowolnego roku gospodarczego, z wyjątkiem ilości przeniesionych do produkcji kwotowej na kolejny rok gospodarczy i przechowywanych zgodnie z art. 14 lub ilości określonych w art. 12 lit. c) i d);

b) cukru przemysłowego, izoglukozy przemysłowej oraz przemysłowego syropu inulinowego, w stosunku do których w terminie, który zostanie ustalony, nie dostarczono dowodu, że zostały przetworzone na jeden z produktów określonych w art. 13 ust. 2;

c) cukru, izoglukozy i syropu inulinowego wycofanych z rynku zgodnie z art. 19, w stosunku do których nie zostały spełnione zobowiązania określone w art. 19 ust. 3.

2. Opłatę za nadwyżki ustala się zgodnie z procedurą określoną w art. 39 ust. 2 na poziomie wystarczającym do uniknięcia nagromadzenia się produktów, o których mowa w ust. 1.

3. Opłatę za nadwyżki należną zgodnie z ust. 1 Państwa Członkowskie pobierają od przedsiębiorstw mieszczących się na ich terytorium, w wysokości zależnej od ilości wytworzonych w tych przedsiębiorstwach produktów, o których mowa w ust. 1, stwierdzonej dla danego roku gospodarczego.

ROZDZIAŁ 4

Zarządzanie rynkiem

Artykuł 16

Opłata produkcyjna

1. Począwszy od roku gospodarczego 2007/2008, kwoty cukru, izoglukozy i syropu inulinowego przydzielone przedsiębiorstwom produkującym cukier, izoglukozę i syrop inulinowy podlegają opłacie produkcyjnej.

2. Ustala się opłatę produkcyjną w wysokości 12,00 EUR za tonę cukru kwotowego i kwotowego syropu inulinowego. Opłata produkcyjna za izoglukozę wynosi 50 % opłaty za cukier.

3. Państwa Członkowskie pobierają opłatę produkcyjną naliczoną zgodnie z ust. 1 od przedsiębiorstw na ich terytorium w wysokości zależnej od kwoty przydzielonej tym przedsiębiorstwom w danym roku gospodarczym.

Przedsiębiorstwa uiszczają opłatę produkcyjną najpóźniej do końca lutego danego roku gospodarczego.

4. Wspólnotowi producenci cukru i syropu inulinowego mogą zażądać od plantatorów buraków cukrowych, trzciny cukrowej lub dostawców cykorii poniesienia do 50 % opłaty produkcyjnej.

Artykuł 17

Zatwierdzone podmioty gospodarcze

1. Państwo Członkowskie na wniosek przedsiębiorstwa produkującego cukier, izoglukozę lub syrop inulinowy albo przedsiębiorstwa przetwarzającego te produkty na jeden z produktów zawartych w wykazie, o którym mowa w art. 13 ust. 2, dokonuje zatwierdzenia takiego przedsiębiorstwa, pod warunkiem że:

a) wykaże ono zdolność prowadzenia produkcji na skalę przemysłową;

b) wyraża ono zgodę na przedstawienie wszelkich wymaganych informacji i poddanie się środkom kontroli związanym z niniejszym rozporządzeniem;

c) nie zawieszono lub nie wycofano jego zatwierdzenia.

2. Zatwierdzone przedsiębiorstwa przedstawiają Państwu Członkowskiemu, na którego terytorium ma miejsce zbiór buraków lub trzciny cukrowej bądź rafinacja, następujące informacje:

a) ilość buraków lub trzciny, na którą podpisano umowę dostawy, oraz odpowiadający im szacunkowy plon buraków lub trzciny oraz uzysk cukru z hektara;

b) dane dotyczące tymczasowych i rzeczywistych dostaw buraków cukrowych, trzciny cukrowej i cukru surowego oraz produkcji cukru, a także oświadczenia na temat zapasów cukru;

c) ilości sprzedanego cukru białego oraz ceny i warunki sprzedaży.

Artykuł 18

Przechowywanie prywatne i skup interwencyjny

1. Jeżeli odnotowana średnia cena wspólnotowa jest niższa w reprezentatywnym okresie od ceny referencyjnej i istnieje prawdopodobieństwo, że utrzyma się na tym poziomie, biorąc pod uwagę sytuację rynkową, przedsiębiorstwa, którym przydzielono kwoty cukru, mogą otrzymać pomoc na prywatne przechowywanie cukru białego.

2. Przez lata gospodarcze 2006/2007, 2007/2008, 2008/2009 i 2009/2010, agencja interwencyjna wskazana przez każde Państwo Członkowskie produkujące cukier skupuje, do łącznej wielkości 600 000 ton, wyrażonej w cukrze białym, na rok gospodarczy dla Wspólnoty, wszelkie zaoferowane jej ilości cukru białego lub surowego, o ile cukier ten:

- został wyprodukowany w ramach kwot, z buraków lub trzciny zebranych na terytorium Wspólnoty;
- był przedmiotem umowy przechowania zawartej pomiędzy sprzedającym a agencją interwencyjną.

Agencje interwencyjne skupują cukier za 80 % ceny referencyjnej ustalonej w art. 3 dla roku gospodarczego następującego po roku gospodarczym, w którym złożono ofertę sprzedaży. Jeżeli jakość cukru odbiega od jakości standardowej, dla której ustalona jest cena referencyjna, cena ta zostaje odpowiednio zwiększona lub zmniejszona.

3. Agencje interwencyjne mogą sprzedawać cukier jedynie za cenę wyższą od ceny referencyjnej ustalonej dla roku gospodarczego, w którym ma miejsce sprzedaż.

Może jednak zostać podjęta decyzja, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 39 ust. 2 oraz z poszanowaniem zobowiązań wynikających z umów zawartych na mocy art. 300 Traktatu, że agencje interwencyjne:

a) mogą sprzedawać cukier za cenę równą cenie referencyjnej, o której mowa w pierwszym akapicie, lub niższą od tej ceny, jeżeli cukier jest przeznaczony:

- do użytku jako karma dla zwierząt,

lub

- do wywozu, albo bez dalszego przetwarzania lub po przetworzeniu na produkty wymienione w załączniku I do Traktatu lub na towary wymienione w załączniku VII do niniejszego rozporządzenia;

b) udostępniają utrzymywany zapas nieprzetworzonego cukru, na potrzeby spożycia przez ludzi na rynku wewnętrznym Wspólnoty, organizacjom charytatywnym uznanym przez dane Państwo Członkowskie lub, w przypadkach, gdy Państwo Członkowskie nie dokonuje uznania takich organizacji, przez Komisję, za cenę niższą od aktualnej ceny referencyjnej lub bezpłatnie do celów dystrybucji w ramach jednostkowych akcji pomocy w sytuacjach nadzwyczajnych.

Artykuł 19

Wycofanie cukru z rynku

1. W celu zachowania równowagi strukturalnej rynku na poziomie cenowym bliskim cenie referencyjnej, z uwzględnieniem zobowiązań Wspólnoty wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 300 Traktatu, do dnia rozpoczęcia następnego roku gospodarczego można wycofać z rynku część cukru kwotowego, izoglukozy kwotowej i kwotowego syropu inulinowego, określoną przy użyciu współczynnika procentowego, jednakowego dla wszystkich Państw Członkowskich.

W takim przypadku tradycyjne zapotrzebowanie rynku na importowany cukier surowy przeznaczony do rafinacji, o którym mowa w art. 29 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, zmniejsza się o ten sam współczynnik procentowy dla danego roku gospodarczego.

2. Współczynnik procentowy, o którym mowa w ust. 1, ustala się najpóźniej do dnia 31 października danego roku gospodarczego na podstawie przewidywanych tendencji rynkowych w tym roku gospodarczym.

3. Każde przedsiębiorstwo, któremu przyznano kwotę, przechowuje w okresie wycofania na własny koszt ilość cukru wynikającą z zastosowania współczynnika procentowego, o którym mowa w ust. 1, do jego produkcji w ramach kwoty na dany rok gospodarczy.

Ilości cukru wycofane w roku gospodarczym uznaje się za pierwsze ilości wyprodukowane w ramach kwoty dla kolejnego roku gospodarczego. Jednakże, po uwzględnieniu przewidywanych tendencji na rynku cukru, można, zgodnie z procedurą określoną w art. 39 ust. 2, podjąć decyzję o uwzględnieniu w obecnym lub przyszłym roku gospodarczym całości lub części wycofanego cukru, izoglukozy lub syropu inulinowego jako:

- nadwyżki cukru, nadwyżki izoglukozy lub nadwyżki syropu inulinowego, którą można przeznaczyć do zaklasyfikowania jako cukier przemysłowy, izoglukozę przemysłową lub przemysłowy syrop inulinowy,

lub

- produkcji w ramach kwoty tymczasowej, z której część może zostać zarezerwowana na wywóz, z poszanowaniem zobowiązań Wspólnoty wynikających z umów zawartych na mocy art. 300 Traktatu.

4. Jeżeli zaopatrzenie rynku wspólnotowego w cukier jest niewystarczające, można podjąć decyzję zgodnie z procedurą określoną w art. 39 ust. 2 o sprzedaży pewnej ilości wycofanego cukru, izoglukozy i syropu inulinowego na rynku wspólnotowym przed zakończeniem okresu wycofania.

Artykuł 20

Przechowywanie w ramach innych środków

Cukier przechowywany na podstawie jednego ze środków, o których mowa w art. 14, 18 lub 19, w ciągu roku gospodarczego nie może być przechowywany w magazynach prywatnych lub publicznych na mocy żadnego innego z tych przepisów.

TYTUŁ III

HANDEL Z PAŃSTWAMI TRZECIMI

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne dotyczące przywozu i wywozu

Artykuł 21

Nomenklatura scalona

Do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretowania nomenklatury scalonej oraz specjalne zasady dotyczące jej stosowania. Nomenklaturę taryfową wynikającą ze stosowania niniejszego rozporządzenia włącza się do Wspólnej taryfy celnej.

Artykuł 22

Zasady ogólne

Jeśli niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte zgodnie z niniejszym rozporządzeniem nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zakazuje się:

- a) pobierania jakiegokolwiek opłaty o skutku równoważnym cłom;
- b) stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutku równoważnym.

Artykuł 23

Pozwolenia na przywóz i wywóz

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, z wyjątkiem produktów wymienionych w lit. h), jest objęty wymogiem przedstawienia pozwolenia na przywóz lub wywóz. W pewnych przypadkach, gdy do zarządzania przywozem cukru pozwolenia takie nie są wymagane, dopuszczalne są odstępstwa od tego wymogu.

2. Państwa Członkowskie wydają pozwolenia wszystkim wnioskodawcom, niezależnie od miejsca prowadzenia działalności we Wspólnocie oraz bez uszczerbku dla środków podjętych w celu zastosowania art. 28 i 32 niniejszego rozporządzenia, art. 12 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 980/2005 z dnia 27 czerwca 2005 r. wprowadzającego plan ogólnych preferencji taryfowych ⁽¹⁾ oraz porozumień zawartych zgodnie z art. 133 lub art. 300 Traktatu.

3. Pozwolenia na przywóz i wywóz są ważne na całym terytorium Wspólnoty.

Pozwolenia takie są wydawane po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia. Za wyjątkiem przypadków siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części w razie niedokonania przywozu lub wywozu lub też w przypadku, gdy zostanie on dokonany podczas tego okresu jedynie częściowo.

4. Okres ważności pozwoleń ustala się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 39 ust. 2.

Artykuł 24

Uzgodnienia w sprawie uszlachetniania czynnego

W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru, można zabronić całkowicie lub częściowo stosowania uzgodnień dotyczących uszlachetniania czynnego produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 39 ust. 2.

Artykuł 25

Środki ochronne

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub kilku produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 ulega poważnym zakłóceniom lub istnieje groźba poważnych zakłóceń, które mogą zagrozić osiągnięciu celów określonych w art. 33 Traktatu, można podjąć właściwe środki w handlu, respektujące zobowiązania międzynarodowe Wspólnoty, do momentu ustania takich zakłóceń lub groźby zakłóceń.

2. W przypadku zaistnienia sytuacji określonej w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków.

W przypadku wpłynięcia do Komisji wniosku Państwa Członkowskiego, podejmuje ona decyzję w sprawie tego wniosku w terminie trzech dni roboczych od daty jego wpłynięcia.

Informację o tych środkach przekazuje się Państwom Członkowskim i podlegają one natychmiastowemu zastosowaniu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 169 z 30.6.2005, str. 1.

3. Środki, które Komisja postanowiła przyjąć zgodnie z ust. 2, mogą zostać przedłożone Radzie przez każde Państwo Członkowskie w terminie trzech dni roboczych od dnia, w którym o nich powiadomiono. Rada zbiera się niezwłocznie. Stanowiąc większością kwalifikowaną, może ona zmienić lub uchylić dane środki w terminie miesiąca od dnia, w którym wpłynął do niej wniosek o ich rozpatrzenie.

4. Środki mające zastosowanie do członków WTO przyjęte zgodnie z niniejszym artykułem stosuje się jednak na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 3285/94 z dnia 22 grudnia 1994 r. w sprawie wspólnych reguł przywozu ⁽¹⁾.

ROZDZIAŁ 2

Postanowienia dotyczące przywozu

Artykuł 26

Należności przywozowe

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 obowiązują stawki ceł przywozowych określone we Wspólnej taryfie celnej.

2. Nie naruszając ust. 1, w celu zagwarantowania właściwego zaopatrzenia rynku wspólnotowego poprzez przywóz z państw trzecich, Komisja może zawiesić, w całości lub częściowo, stosowanie ceł przywozowych dla pewnych ilości wymienionych poniżej produktów:

- cukier surowy przeznaczony do rafinacji objęty kodami CN 1701 11 10 i 1701 12 10,
- melasa objęta kodem CN 1703.

3. W celu zagwarantowania zaopatrzenia potrzebnego do wytwarzania produktów określonych w art. 13 ust. 2, Komisja może zawiesić, w całości lub częściowo, stosowanie ceł przywozowych dla pewnych ilości białego cukru objętego kodem CN 1701 oraz izoglukozy objętej kodami CN 1702 30 10, 1702 40 10, 1702 60 10 oraz 1702 90 30.

Artykuł 27

Zarządzanie przywozem

1. W celu zapobieżenia lub przeciwdziałania negatywnym skutkom dla rynku Wspólnoty wynikającym z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, przywóz jednego lub kilku takich produktów według stawki celnej ustanowionej we Wspólnej taryfie celnej podlega dodatkowemu cłu przywozowemu, jeżeli zostaną spełnione warunki określone zgodnie z art. 40 ust. 1 lit. e), chyba że jest mało prawdopodobne, by przywóz taki doprowadził do zaburzeń na rynku Wspólnoty lub skutki byłyby nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 349 z 31.12.1994, str. 53. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2200/2004 (Dz.U. L 374 z 22.12.2004, str. 1).

2. Przywozy po cenie niższej niż ceny przekazane Światowej Organizacji Handlu przez Wspólnotę („cena progowa”) mogą podlegać dodatkowemu cłu przywozowemu.

Ceny przywozowe, jakie należy uwzględnić przy nakładaniu dodatkowych ceł przywozowych, ustala się na podstawie cen przywozowych danej przesyłki na bazie CIF.

Ceny przywozowe CIF są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi dla danego produktu na rynku światowym lub na wspólnotowym rynku przywozu dla tego produktu.

3. Jeżeli wielkość przywozu w dowolnym roku, w którym występują lub mogą wystąpić negatywne skutki określone w ust. 1, przekracza poziom oparty na równych szansach dostępu do rynku, zdefiniowany jako procentowy udział w danym sektorze spożycia krajowego w trzech poprzednich latach („wielkość progowa”), wówczas również istnieje możliwość nałożenia dodatkowego cła przywozowego.

Artykuł 28

Kontyngent taryfowy

1. Kontyngenty taryfowe dla przywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 300 Traktatu lub innego aktu prawnego Rady są otwierane i zarządzane przez Komisję w oparciu o szczegółowe zasady przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 39 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

2. Zarządzanie kontyngentami taryfowymi odbywa się w sposób pozwalający uniknąć dyskryminowania któregokolwiek z zainteresowanych podmiotów gospodarczych, przy użyciu jednej z poniższych metod, ich połączenia lub innej stosownej metody:

- a) metoda oparta na kolejności chronologicznej składania wniosków (według zasady „kto pierwszy ten lepszy”);
- b) metoda proporcjonalnego podziału wnioskowanych ilości po złożeniu wniosków (za pomocą „metody równoczesnego badania”);
- c) metoda uwzględniająca tradycyjne wzory wymiany handlowej (za pomocą „metody przywozów tradycyjnych/nowych”);

3. Przyjęta metoda zarządzania, w stosownych przypadkach, uwzględnia należyte wymagania w zakresie zaopatrzenia rynku Wspólnoty oraz konieczność utrzymania równowagi rynku.

Artykuł 29

Tradycyjne zapotrzebowanie na cukier do rafinacji

1. Nie naruszając art. 19 ust. 1, tradycyjne zapotrzebowanie na cukier do rafinacji ustala się dla Wspólnoty na 1 796 351 ton na rok gospodarczy, wyrażone w cukrze białym.

W latach gospodarczych 2006/2007, 2007/2008 i 2008/2009 tradycyjne zapotrzebowanie rozdziela w następujący sposób:

- 296 627 ton dla Francji,
- 291 633 ton dla Portugalii,
- 19 585 ton dla Słowenii,
- 59 925 ton dla Finlandii,
- 1 128 581 ton dla Zjednoczonego Królestwa.

2. Tradycyjne zapotrzebowanie, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy zwiększa się:

- a) o 50 000 ton w roku gospodarczym 2007/2008 i o 100 000 ton od roku gospodarczego 2008/2009. Ilości te będą udostępnione Włochom w latach gospodarczych 2007/2008 i 2008/2009;
- b) o 30 000 ton od roku gospodarczego 2006/2007 i uzupełniające 35 000 ton od roku gospodarczego, w którym kwota cukru zostanie zmniejszona o co najmniej 50 %.

Ilości, o których mowa w lit. b) pierwszego akapitu dotyczą surowego cukru trzcinowego i są zarezerwowane na lata gospodarcze 2006/2007, 2007/2008 i 2008/2009 dla jedyne go zakładu przetwórstwa buraków cukrowych czynnego w Portugalii w 2005 r. Ten zakład przetwórstwa uznaje się za rafinerię przemysłową.

3. Pozwolenia na przywóz cukru przeznaczonego do rafinacji można wydawać jedynie rafineriom przemysłowym, pod warunkiem że ilości, których dotyczy pozwolenie, nie przekraczają ilości możliwych do przywiezienia w ramach tradycyjnego zapotrzebowania, o którym mowa w ust. 1 i 2. Pozwolenia te można przenosić tylko między rafineriami przemysłowymi a ich ważność wygasa z końcem roku gospodarczego, którego dotyczą.

Niniejszy ustęp stosuje się do lat gospodarczych 2006/2007, 2007/2008 oraz 2008/2009 oraz do pierwszych trzech miesięcy każdego następnego roku gospodarczego.

4. Stosowanie ceł przywozowych nakładanych na cukier trzcinowy przeznaczony do rafinacji, objęty kodem CN 1701 11 10, pochodzący z państw określonych w załączniku VI, jest zawieszony w odniesieniu do ilości uzupełniającej, potrzebnej w celu zapewnienia odpowiednich dostaw do rafinerii przemysłowych w każdym roku gospodarczym w latach gospodarczych: 2006/2007, 2007/2008 i 2008/2009.

Ilość uzupełniająca ustala się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 39 ust. 2, w oparciu o różnicę pomiędzy tradycyjnym zapotrzebowaniem określonym w ust. 1 niniejszego artykułu i prognozowaną wielkością dostaw cukru do rafinacji dla rozpatrywanego roku gospodarczego. Różnicę tę można skorygować zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 39 ust. 2, w ciągu roku gospodarczego i można ją obliczać na podstawie historycznych zryczałtowanych danych szacunkowych dotyczących cukru surowego przeznaczonego do spożycia.

Artykuł 30

Cena gwarantowana

1. Ceny gwarantowane ustalone dla cukru pochodzącego z AKP/Indii stosuje się do przywozu cukru surowego i białego jakości standardowej z:

- a) najmniej rozwiniętych państw na mocy porozumień, o których mowa w art. 12 i 13 rozporządzenia (WE) nr 980/2005;
- b) państw wymienionych w załączniku VI do niniejszego rozporządzenia, dla ilości uzupełniającej określonej w art. 29 ust. 4.

2. Pozwolenia na przywóz cukru po cenie gwarantowanej są stosowane łącznie z pozwoleniami na wywóz, wydawanymi przez władze kraju wywozu, poświadczającymi, że cukier spełnia zasady określone w odpowiednich porozumieniach.

Artykuł 31

Zobowiązania wynikające z Protokołu w sprawie cukru

Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 39 ust. 2, istnieje możliwość przyjęcia środków zapewniających przywóz cukru pochodzącego z AKP/Indii do Wspólnoty na warunkach określonych w protokole 3 do załącznika V do Umowy o partnerstwie między AKP a WE oraz w Porozumieniu w sprawie cukru trzcinowego między Wspólnotą Europejską a Republiką Indii. Te środki mogą, w razie konieczności, stanowić odstępstwo od przepisów art. 29 niniejszego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ 3

Postanowienia dotyczące wywozu

Artykuł 32

Zakres refundacji wywozowych

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. b) i c) bez dalszego przetworzenia lub w postaci produktów przetworzonych wymienionych w załączniku VII, na podstawie notowań rynku światowego lub cen cukru oraz w ramach limitów wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 300 Traktatu, różnica między takimi notowaniami lub cenami a cenami we Wspólnocie może zostać pokryta refundacjami wywozowymi.

2. Przyznawane mogą być refundacje wywozowe dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. d) i g) i wywożonych bez dalszego przetworzenia lub w postaci produktów przetworzonych wymienionych w załączniku VII.

W takim przypadku kwota refundacji na 100 kg substancji suchej jest ustalana ze szczególnym uwzględnieniem:

- a) refundacji stosowanej przy wywozie produktów objętych kodem CN 1702 30 91;
- b) refundacji stosowanej przy wywozie produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. c);
- c) aspektów ekonomicznych planowanego wywozu.

3. Refundacja wywozowa dotycząca cukru surowego jakości standardowej określonej w załączniku I nie może przekroczyć 92 % refundacji obowiązującej w stosunku do cukru białego. Limit ten nie dotyczy jednak refundacji wywozowych ustalanych dla cukru kandyzowanego.

4. Refundacje wywozowe dotyczące produktów wywożonych w postaci produktów przetworzonych wymienionych w załączniku VII nie mogą być wyższe niż refundacje stosowane do tych samych produktów wywożonych bez dalszego przetworzenia.

Artykuł 33

Ustalanie refundacji wywozowych

1. Rozdziału ilości, które mogą zostać wywiezione przy zastosowaniu refundacji wywozowej, dokonuje się metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada danemu typowi produktu i sytuacji rynkowej oraz pozwala na możliwie najbardziej efektywne wykorzystanie dostępnych zasobów, mając na względzie wydajność i strukturę wywozu wspólnotowego, nie doprowadzając jednak do dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi, a w szczególności między dużymi i małymi podmiotami gospodarczymi;
- b) jest najmniej uciążliwa z administracyjnego punktu widzenia dla podmiotów gospodarczych, uwzględniając jednak wymogi administracyjne.

2. Refundacje wywozowe są takie same dla całej Wspólnoty. Mogą się one różnić w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli jest to konieczne ze względu na sytuację na rynku światowym lub szczególne wymagania niektórych rynków.

Refundacje wywozowe ustala się zgodnie z procedurą określoną w art. 39 ust. 2.

Refundacje mogą być ustalane:

- a) w regularnych odstępach czasu;
- b) w oparciu o procedurę przetargową dla produktów, dla których stosowanie takiej procedury zostało dopuszczone w przeszłości.

Refundacje wywozowe ustalane w regularnych odstępach czasu mogą, w razie konieczności, być zmieniane w terminie wcześniejszym przez Komisję, działającą na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy.

3. Refundacje wywozowe na produkty, o których mowa w art. 32 ust. 1 i 2, wywożone bez dalszego przetworzenia, są przyznawane wyłącznie na wniosek i po przedłożeniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

Refundacją wywozową stosowaną do produktów, o których mowa w art. 32 ust. 1 i 2, wywożonych bez dalszego przetworzenia, jest refundacja obowiązująca na dzień złożenia wniosku o pozwolenie oraz, w przypadku refundacji zróżnicowanych, refundacja obowiązująca na ten sam dzień:

- a) dla miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu,
lub,
- b) w stosownych przypadkach, dla faktycznego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu, przy czym zastosowana w takim przypadku kwota nie może przekraczać kwoty mającej zastosowanie dla miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

4. Zakres stosowania ust. 3 może zostać rozszerzony na produkty wywożone w postaci produktów przetworzonych wymienionych w załączniku VII, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 16 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 3448/93 z dnia 6 grudnia 1993 r. ustanawiającego zasady handlu mające zastosowanie do niektórych towarów pochodzących z przetwórstwa produktów rolnych ⁽¹⁾. Szczegółowe przepisy wykonawcze przyjmowane są zgodnie z powyższą procedurą.

Artykuł 34

Limity wywozowe

Pozwolenia na wywóz wydawane na okresy referencyjne dotyczące danych produktów stanowią gwarancję przestrzegania zobowiązań ilościowych wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 300 Traktatu.

Artykuł 35

Ograniczenia wywozowe

1. W przypadku gdy notowania lub ceny jednego lub kilku produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 na rynku światowym osiągną poziom, który zakłóca lub grozi zakłóceniem zaopatrzenia rynku wspólnotowego i sytuacja ta z dużym prawdopodobieństwem utrzyma się lub będzie się pogarszać, w przypadkach nadzwyczajnie pilnych istnieje możliwość przyjęcia stosownych środków.

⁽¹⁾ Dz.U. L 318 z 20.12.1993, str. 18. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2580/2000 (Dz.U. L 298 z 25.11.2000, str. 5).

2. Środki przyjęte zgodnie z niniejszym artykułem wprowadza się w życie z uwzględnieniem postanowień wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 300 ust. 2 Traktatu.

TYTUŁ IV

PRZEPISY OGÓLNE, PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 36

Pomoc państwa

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, do produkcji i handlu produktami wymienionymi w art. 1 ust. 1 mają zastosowanie postanowienia art. 87, 88 i 89 Traktatu, z wyjątkiem pomocy państwa określonej w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu.

2. Państwa Członkowskie, które obniżają kwotę cukru o ponad 50 %, mogą przyznać tymczasową pomoc w okresie, za który wypłacana jest przejściowa pomoc dla plantatorów buraków zgodnie z rozdziałem 10f rozporządzenia Rady (WE) nr 319/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników⁽¹⁾. Na podstawie wniosku zainteresowanego Państwa Członkowskiego Komisja decyduje o dostępnej łącznej wielkości pomocy państwa, jaką można przeznaczyć na ten cel.

W przypadku Włoch określona w pierwszym akapicie tymczasowa pomoc państwa nie przekracza łącznej kwoty 11 EUR na rok gospodarczy za tonę buraków cukrowych przyznawanej plantatorom buraków cukrowych oraz na transport buraków cukrowych.

3. Finlandia może przyznać plantatorom buraków cukrowych maksymalną pomoc w wysokości do 350 EUR na hektar na rok gospodarczy.

4. Zainteresowane Państwa Członkowskie informują Komisję w terminie 30 dni od zakończenia każdego roku gospodarczego o kwocie pomocy państwa faktycznie przyznanej w danym roku gospodarczym.

Artykuł 37

Klauzula mająca zastosowanie w przypadku wystąpienia zakłóceń rynku

W przypadku znacznej podwyżki lub spadku cen na rynku Wspólnoty oraz

— jeżeli zostały przyjęte wszystkie środki dostępne na mocy innych artykułów niniejszego rozporządzenia,

oraz

⁽¹⁾ Patrz str. 32 niniejszego Dziennika Urzędowego.

— jeżeli istnieje prawdopodobieństwo, że taka sytuacja będzie się utrzymywać, tym samym zakłócając lub grożąc zakłóceniem funkcjonowania rynku,

mogą zostać przyjęte dalsze niezbędne środki.

Artykuł 38

Przekazywanie informacji

Państwa Członkowskie i Komisja przekazują sobie wzajemnie informacje niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia oraz wypełnienia międzynarodowych zobowiązań dotyczących produktów wymienionych w art. 1 ust. 1.

Artykuł 39

Komitet Zarządzający ds. Cukru

1. Komisja jest wspomagana przez Komitet Zarządzający ds. Cukru (zwany dalej „Komitetem”).

2. W razie odesłania do niniejszego ustępu, zastosowanie mają art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres wskazany w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 40

Przepisy wykonawcze

1. Szczegółowe przepisy wykonawcze do niniejszego rozporządzenia przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 39 ust. 2. Przepisy te obejmują w szczególności:

- a) szczegółowe przepisy dotyczące stosowania art. 3–6, w szczególności przepisy dotyczące zwiększania i zmniejszania cen stosowanych w przypadku odchyłeń od ceny referencyjnej, o której mowa w art. 3 ust. 3 oraz ceny minimalnej określonej w art. 5 ust. 3;
- b) szczegółowe przepisy dotyczące stosowania art. 7–10;
- c) szczegółowe przepisy dotyczące stosowania art. 12, 13, 14 i 15, a w szczególności warunków przyznawania refundacji produkcyjnych, wysokość takich refundacji oraz ilości podlegających refundacji;
- d) szczegółowe przepisy dotyczące ustalania i informowania o ilościach określonych w art. 8, 9, 15 i 16;
- e) szczegółowe przepisy dotyczące stosowania art. 26, 27 i 28. Przepisy te mogą obejmować w szczególności:
 - (i) każde zawieszenie, o którym mowa w art. 26 ust. 2 i 3, które można określić na podstawie procedury przetargowej;

- (ii) charakterystykę produktów, wobec których na mocy art. 27 można zastosować dodatkowe cła przywozowe;
- (iii) roczne kontyngenty taryfowe na mocy art. 28 ust. 1, w razie potrzeby stosownie rozłożone w ciągu roku oraz określenie stosowanej metody administracyjnej, która w razie potrzeby uwzględnia:
- gwarancje obejmujące rodzaj, miejsce wytworzenia i miejsce pochodzenia produktu,
 - uznanie dokumentu stosowanego do weryfikacji gwarancji określonych w tiret pierwszym,
 - warunki wydawania pozwoleń na przywóz oraz termin ich ważności;
- f) szczegółowe przepisy dotyczące stosowania art. 36 i 38;
- g) szczegółowe przepisy dotyczące stosowania przepisów rozdziału 3 tytułu III. Przepisy te mogą obejmować w szczególności:
- (i) szczegółowe przepisy dotyczące redystrybucji ilości przeznaczonych na wywóz, które nie zostały przydzielone lub wykorzystane;
 - (ii) stosowne środki określone w art. 35.
2. Ponadto zgodnie z procedurą określoną w art. 39 ust. 2 istnieje możliwość przyjęcia:
- a) kryteriów stosowanych przez przedsiębiorstwa cukrownicze przy podziale między sprzedawców buraków ilości buraków objętych przedsięwziętymi umowami dostawy zgodnie z art. 6 ust. 4;
 - b) zmian do załączników I i II;
 - c) odstępstwa od dat określonych w art. 14 ust. 2;
 - d) szczegółowych zasad stosowania art. 16 do 19, w szczególności:
 - (i) dodatkowych informacji, które mają być przekazywane przez zatwierdzone podmioty gospodarcze;
 - (ii) kryteriów nakładania kar, zawieszenia lub wycofania zatwierdzenia podmiotów gospodarczych;
 - (iii) przyznawania pomocy i kwoty pomocy na przechowywanie prywatne przewidziane w art. 18 ust. 1;
 - (iv) minimalnych wymogów jakościowych i ilościowych, stosowanego zwiększania i obniżania ceny oraz procedur i wymogów stosowanych w razie odbioru przez agencje interwencyjne, oraz do celów skupu interwencyjnego, przewidzianego w art. 18 ust. 2;
 - (v) odsetka wycofanego cukru kwotowego, o którym mowa w art. 19 ust. 1;
 - (vi) warunków płatności ceny minimalnej w przypadku wycofanego cukru sprzedawanego na rynku wspólnotowym na mocy art. 19 ust. 4;
- e) zasad stosowania odstępstw przewidzianych w art. 23 ust. 1;
- f) szczegółowych przepisów dotyczących stosowania art. 29 i 30, w szczególności w celu zapewnienia zgodności z umowami międzynarodowymi:
- (i) zmian definicji określonej w art. 2 ust. 11;
 - (ii) zmian do załącznika VI;
- g) środków przy stosowaniu art. 37.

Artykuł 41

Zmiana rozporządzenia (WE) nr 247/2006

W rozporządzeniu (WE) nr 247/2006 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) W art. 16 dodaje się następujący ustęp:

„3. Francja może przyznać pomoc sektorowi cukru w peryferyjnych regionach Francji w wysokości do 60 milionów EUR za rok gospodarczy 2005/2006 oraz do 90 milionów EUR za kolejne lata począwszy od roku gospodarczego 2006/2007.

Art. 87, 88 i 89 Traktatu nie stosuje się w odniesieniu do pomocy, o której mowa w tym ustępie.

Francja informuje Komisję w terminie 30 dni od zakończenia każdego roku gospodarczego o kwocie faktycznie przyznanej pomocy.”;

- 2) art. 23 ust. 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„2. Wspólnota finansuje działania przewidziane w tytułach II i III niniejszego rozporządzenia do maksymalnej kwoty rocznej równej:

(w milionach EUR)

	Rok finansowy 2007	Rok finansowy 2008	Rok finansowy 2009	Rok finansowy 2010 i kolejne
Francuskie departamenty zamorskie	126,6	133,5	140,3	143,9
Azory i Madera	77,9	78,0	78,1	78,2
Wyspy Kanaryjskie	127,3	127,3	127,3	127,3”

Artykuł 42

Szczególne środki

Środki, których przyjęcie w przypadkach nadzwyczajnych jest konieczne i uzasadnione w celu rozwiązania szczególnych problemów praktycznych, są przyjmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 39 ust. 2.

Środki te mogą stanowić odstępstwo od przepisów niniejszego rozporządzenia, ale ich stosowanie jest ograniczone wyłącznie do niezbędnego zakresu i czasu obowiązywania.

Artykuł 43

Przepisy finansowe

Do wydatków poniesionych przez Państwa Członkowskie w związku z wykonywaniem zobowiązań wynikających z niniejszego rozporządzenia zastosowanie ma rozporządzenie (WE) nr 1258/1999 i, od dnia 1 stycznia 2007 r., rozporządzenie (WE) nr 1290/2005 oraz ich przepisy przyjęte w celu ich wdrożenia.

ROZDZIAŁ 2

Przepisy przejściowe i końcowe

Artykuł 44

Środki przejściowe

Zgodnie z procedurą określoną w art. 39 ust. 2 istnieje możliwość przyjęcia środków:

- a) w celu ułatwienia przejścia z sytuacji rynkowej w roku gospodarczym 2005/2006 do sytuacji rynkowej w roku gospodarczym 2006/2007, w szczególności poprzez zmniejszenie

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 20 lutego 2006 r.

ilości, która może być produkowana w ramach przyznanej kwoty, oraz przejścia od zasad przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 1260/2001 do określonych niniejszym rozporządzeniem,

a także

- b) w celu zapewnienia przez Wspólnotę zgodności z jej międzynarodowymi zobowiązaniami w odniesieniu do cukru C, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 1260/2001, unikając jednocześnie jakichkolwiek zakłóceń rynku cukru we Wspólnocie.

Artykuł 45

Uchylenie

Uchyła się rozporządzenie (WE) nr 1260/2001.

Artykuł 46

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od roku gospodarczego 2006/2007. Art. 39, 40, 41 i 44 obowiązują jednak od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Tytuł II obowiązuje do końca roku gospodarczego 2014/2015.

W imieniu Rady
J. PRÖLL
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

JAKOŚĆ STANDARDOWA

PUNKT I

Jakość standardowa buraków cukrowych

Burak standardowej jakości:

- a) ma solidną i dobrą jakość handlową;
- b) cechuje się zawartością cukru 16 % w punkcie przyjęcia.

PUNKT II

Jakość standardowa cukru białego

1. Cukier biały jakości standardowej ma następujące właściwości:

- a) solidna, dobra i handlowa jakość; suchy, w jednorodnych granulowanych kryształkach i sypki,
- b) minimalna polaryzacja 99,7°,
- c) maksymalna zawartość wilgoci 0,06 %;
- d) maksymalna zawartość cukru inwertowanego: 0,04 %,
- e) liczba punktów określonych w oparciu o ust. 2 nie przekracza ogółem 22, ani też:

15 w odniesieniu do zawartości popiołu,

9 w odniesieniu do typu barwnego określonego przy zastosowaniu metody Instytutu Technologii Rolniczych w Brunszwiku (zwanej dalej „metodą Brunszwik”).

6 w odniesieniu do barwienia roztworu określonego przy zastosowaniu metody Międzynarodowej Komisji ds. Unifikacji Metod Analizy Cukru (zwanej dalej „metodą ICUMSA”).

2. Jeden punkt odpowiada:

- a) 0,0018 % zawartości popiołu określonej przy zastosowaniu metody ICUMSA przy 28° Brix,
- b) 0,5 jednostki typu barwnego określonego przy zastosowaniu metody Brunszwik,
- c) 7,5 jednostki barwienia roztworu określonego przy zastosowaniu metody ICUMSA.

3. Metodami oznaczania czynników, określonych w ust. 1, są metody stosowane do oznaczania takich czynników w ramach środków interwencyjnych.

PUNKT III

Jakość standardowa cukru surowego

1. Za cukier surowy jakości standardowej uważa się cukier, z którego uzysk cukru białego wynosi 92 %.
 2. Uzysk cukru surowego buraczanego oblicza się poprzez odjęcie od stopnia polaryzacji takiego cukru:
 - a) jego procentowej zawartości popiołu pomnożonej przez cztery,
 - b) jego procentowej zawartości cukru inwertowanego pomnożonej przez dwa,
 - c) cyfry 1.
 3. Uzysk cukru surowego trzcinowego jest obliczany poprzez odjęcie liczby 100 od stopnia polaryzacji takiego cukru pomnożonej przez dwa.
-

ZAŁĄCZNIK II

WARUNKI ZAKUPU BURAKÓW

PUNKT I

Do celów niniejszego załącznika „Strony umowy” oznaczają:

- a) przedsiębiorstwa cukrownicze (zwane dalej „wytwórcami”),

oraz

- b) sprzedawców buraków (zwanych dalej „sprzedawcami”),

PUNKT II

1. Umowy dostawy są sporządzane na piśmie dla określonej ilości buraków kwotowych.
2. Umowy dostawy określają możliwość dostawy dodatkowej ilości buraków i określają warunki takich dostaw.

PUNKT III

1. Umowy dostawy określają ceny zakupu w odniesieniu do ilości buraków, o których mowa w art. 6 ust. 3 tiret pierwsze oraz, w stosownych przypadkach, tiret drugie. W przypadku ilości określonych w art. 6 ust. 3 tiret pierwsze ceny takie nie mogą być niższe od określonej w art. 5 ust. 1 minimalnej ceny buraków kwotowych.
2. Umowy dostawy określają stałą zawartość cukru w burakach. Zawierają one skalę przeliczeniową pokazującą różne zawartości cukru oraz współczynniki służące do przeliczania ilości dostarczonych buraków na ilości odpowiadające zawartości cukru wskazanej w umowie dostawy.

Skala jest oparta na uzyskach odpowiadających różnym zawartościom cukru.

3. W przypadku gdy sprzedawca podpisał z wytwórcą umowę na dostawę buraków, zgodnie z art. 6 ust. 3 tiret pierwsze, wszystkie dostawy dokonane przez takiego sprzedawcę, przeliczone według ust. 2 tego punktu, są uważane za dostawy w rozumieniu art. 6 ust. 3 tiret pierwsze, aż do osiągnięcia ilości buraków określonej w umowie dostawy.
4. Wytwórcy produkujący ilość cukru poniżej przyznanej kwoty buraków, na które podpisali przedsięwzięte umowy dostawy na mocy art. 6 ust. 3 tiret pierwsze, rozdzielają ilość buraków, która odpowiada produkcji dodatkowej aż do osiągnięcia ich kwoty, między sprzedawców, z którymi podpisali przedsięwzięte umowy dostawy, w rozumieniu art. 6 ust. 3 tiret pierwsze.

Porozumienia branżowe mogą określać odstępstwa od niniejszego przepisu.

PUNKT IV

1. Umowy dostawy zawierają postanowienia dotyczące rozłożenia w czasie oraz normalnego czasu trwania dostaw buraków.
2. Postanowienia, o których mowa w ust. 1, są postanowieniami stosowanymi w poprzednim roku gospodarczym, z uwzględnieniem poziomu rzeczywistej produkcji; porozumienia branżowe mogą określać odstępstwa od tych postanowień.

PUNKT V

1. Umowy dostawy określają miejsca gromadzenia buraków cukrowych.
2. W przypadku gdy sprzedawcy i wytwórcy podpisali już umowę na poprzedni rok gospodarczy, uzgodnione przez nich miejsca gromadzenia dla dostaw podczas tego roku gospodarczego pozostają aktualne. Porozumienia branżowe mogą określać odstępstwa od niniejszego przepisu.
3. Umowy dostawy przewidują, że koszty załadunku i transportu z miejsc przechowywania są ponoszone przez wytwórcę, z zastrzeżeniem specjalnych porozumień opartych na uregulowaniach lokalnych lub praktykach stosowanych przed poprzednim rokiem gospodarczym.
4. W Danii, Grecji, Hiszpanii, Irlandii, Portugalii, Finlandii i Zjednoczonym Królestwie, gdzie buraki są dostarczane franco zakład, umowy przewidują jednakże udział wytwórców w kosztach załadunku i transportu oraz określają stosunek procentowy lub odpowiednie kwoty.

PUNKT VI

1. Umowy dostawy przewidują miejsca odbioru buraków cukrowych.
2. W przypadku gdy sprzedawcy i wytwórcy podpisali już umowę na poprzedni rok gospodarczy, uzgodnione przez nich miejsca odbioru dla dostaw podczas tego roku gospodarczego pozostają aktualne. Porozumienia branżowe mogą określać odstępstwa od niniejszego przepisu.

PUNKT VII

1. Umowy dostawy przewidują, że zawartość cukru zostanie oznaczona przy zastosowaniu metody polarymetrycznej. Próbka buraków jest pobierana przy odbiorze.
2. Porozumienia branżowe mogą przewidywać pobieranie próbek na innym etapie. W takich przypadkach umowa dostawy przewiduje korektę, aby wyrównać spadek zawartości cukru między momentem odbioru a pobraniem próbki.

PUNKT VIII

Umowy dostawy przewidują, że waga brutto, tara i zawartość cukru są określone przy pomocy jednej z następujących procedur:

- a) wspólnie przez wytwórcę i organizację handlową zrzeszającą plantatorów buraków, jeżeli porozumienie branżowe tak przewiduje;
- b) przez wytwórcę, pod nadzorem organizacji handlowej zrzeszającej plantatorów buraków;
- c) przez wytwórcę, pod nadzorem eksperta uznanego przez dane Państwo Członkowskie, pod warunkiem że sprzedawca pokrywa związane z tym koszty.

PUNKT IX

1. Umowy dostawy przewidują w odniesieniu do całej ilości dostarczonych buraków, jedno lub kilka z następujących zobowiązań wytwórcy:
 - a) bezpłatny zwrot sprzedawcy świeżych wysłdków z masy dostarczonych buraków, bez kosztów dla sprzedającego, na bazie EXW;
 - b) bezpłatny zwrot sprzedawcy części takich wysłdków sprasowanych, suszonych lub suszonych i melasowanych, bez kosztów dla sprzedającego, na bazie EXW;

- c) zwrot sprzedawcy wysłodków sprasowanych lub wysuszonych, na bazie EXW; w takim przypadku wytwórca może zażądać od sprzedawcy pokrycia kosztów prasowania lub suszenia;
- d) zapłata sprzedawcy kwoty wyrównawczej uwzględniającej możliwości sprzedaży danych wysłodków.

W przypadku gdy części całej dostarczonej masy buraków są traktowane w różny sposób, umowa dostawy zawiera więcej niż jedno ze zobowiązań określonych w akapicie pierwszym.

- 2. Porozumienia branżowe mogą przewidywać dostawy wysłodków na etapie innym niż etap, o którym mowa w ust. 1 lit. a), b) oraz c).

PUNKT X

- 1. Umowy dostawy określają terminy płatności zaliczek oraz terminy płatności ceny zakupu buraków.
- 2. Terminami, o których mowa w ust. 1, są terminy obowiązujące w poprzednim roku gospodarczym. Porozumienia branżowe mogą określać odstępstwa od niniejszego przepisu.

PUNKT XI

W przypadku gdy umowy dostawy określają zasady obejmujące kwestie, które są przedmiotem niniejszego załącznika, lub gdy zawierają one postanowienia dotyczące innych kwestii, postanowienia i skutki takich umów nie mogą być sprzeczne z niniejszym załącznikiem.

PUNKT XII

- 1. Porozumienia branżowe określone w art. 2 ust. 11 lit. b) zawierają klauzule arbitrażowe.
- 2. W przypadku gdy porozumienia branżowe na szczeblu wspólnotowym, regionalnym lub lokalnym określają zasady obejmujące kwestie, które są przedmiotem niniejszego rozporządzenia, lub gdy zawierają postanowienia dotyczące innych kwestii, postanowienia i skutki takich porozumień nie mogą być sprzeczne z niniejszym załącznikiem.
- 3. Porozumienia, o których mowa w ust. 2 określają w szczególności:
 - a) zasady rozdziału między sprzedawców ilości buraków, które wytwórca postanawia zakupić przed zasiewami do celów produkcji cukru w ramach limitów kwoty;
 - b) zasady rozdziału określone w pkt. III ust. 4;
 - c) skalę przeliczeniową określoną w pkt. III ust. 2;
 - d) zasady wyboru oraz dostaw nasion produkowanych odmian buraków;
 - e) minimalną zawartość cukru w dostarczanych burakach;
 - f) wymóg konsultacji między wytwórcą a przedstawicielami sprzedawców przed ustaleniem daty rozpoczęcia dostaw buraków;
 - g) wypłaty sprzedawcom premii za wcześniejsze lub późniejsze dostawy;
 - h) szczegóły dotyczące:
 - (i) części wysłodków określonych w pkt. IX ust.1 lit. b);
 - (ii) kosztów określonych w pkt. IX ust.1 lit. c);
 - (iii) kwoty wyrównawczej określonej w pkt. IX ust 1 lit. d);

- i) usunięcie wysłodków przez sprzedawcę;
- j) bez uszczerbku dla art. 5 ust. 1 zasady podziału między wytwórcę a sprzedawców wszelkiej różnicy między ceną referencyjną a rzeczywistą ceną sprzedaży cukru.

PUNKT XIII

W przypadku braku porozumienia branżowego określającego sposób rozdziału między sprzedawców ilości buraków przeznaczonych do produkcji cukru w ramach limitów kwoty, które wytwórca zamierza kupić przed zasiewami, zainteresowane Państwo Członkowskie może samo określić zasady takiego rozdziału.

Zgodnie z tymi zasadami tradycyjnym sprzedawcom buraków do spółdzielni mogą być przyznawane także inne prawa w zakresie dostaw niż te, które by mieli należąc do takich spółdzielni.

ZAŁĄCZNIK III

KWOTY KRAJOWE I REGIONALNE

Państwo Członkowskie lub region (1)	(w tonach)		
	Cukier (2)	Izoglukoza (3)	Syrop Inulinowy (4)
Belgia	819 812	71 592	215 247
Republika Czeska	454 862	—	—
Dania	420 746	—	—
Niemcy	3 416 896	35 389	—
Grecja	317 502	12 893	—
Hiszpania	996 961	82 579	—
Francja (kontynent)	3 288 747	19 846	24 521
Francuskie departamenty zamorskie	480 245	—	—
Irlandia	199 260	—	—
Włochy	1 557 443	20 302	—
Łotwa	66 505	—	—
Litwa	103 010	—	—
Węgry	401 684	137 627	—
Niderlandy	864 560	9 099	80 950
Austria	387 326	—	—
Polska	1 671 926	26 781	—
Portugalia (kontynent)	69 718	9 917	—
Autonomiczny region Azorów	9 953	—	—
Słowacja	207 432	42 547	—
Słowenia	52 973	—	—
Finlandia	146 087	11 872	—
Szwecja	368 262	—	—
Zjednoczone Królestwo	1 138 627	27 237	—
Ogółem	17 440 537	507 680	320 718

ZAŁĄCZNIK IV

PKT I

KWOTY DODATKOWE DLA CUKRU

<i>(tony)</i>	
Państwo Członkowskie	Dodatkowe kwoty
Belgia	62 489
Republika Czeska	20 070
Dania	31 720
Niemcy	238 560
Grecja	10 000
Hiszpania	10 000
Francja (kontynent)	351 695
Irlandia	10 000
Włochy	10 000
Łotwa	10 000
Litwa	8 985
Węgry	10 000
Niderlandy	66 875
Austria	18 486
Polska	100 551
Portugalia (kontynent)	10 000
Słowacja	10 000
Słowenia	10 000
Finlandia	10 000
Szwecja	17 722
Zjednoczone Królestwo	82 847
Ogółem	1 100 000

PKT II

KWOTY UZUPEŁNIAJĄCE DLA IZOGLUKOZY

<i>(tony)</i>	
Państwo Członkowskie	Kwota uzupełniająca
Włochy	60 000
Litwa	8 000
Szwecja	35 000

ZAŁĄCZNIK V

SZCZEGÓŁOWE ZASADY TRANSFERU KWOT CUKRU LUB IZOGLUKOZY

PUNKT I

Do celów niniejszego załącznika:

- a) „połączenie przedsiębiorstw” oznacza scalenie dwóch lub kilku przedsiębiorstw w jedno przedsiębiorstwo;
- b) „przeniesienie własności przedsiębiorstwa” oznacza przeniesienie lub przejęcie majątku przedsiębiorstwa posiadającego kwoty przez jedno lub kilka przedsiębiorstw;
- c) „przeniesienie własności fabryki” oznacza przeniesienie własności jednostki produkcyjnej, włączając w to całą instalację niezbędną do produkcji danego produktu, na jedno lub kilka przedsiębiorstw, powodujące częściowe lub całkowite przejęcie produkcji przedsiębiorstwa dokonującego przeniesienia własności;
- d) „dzierżawa fabryki” oznacza umowę dzierżawy jednostki produkcyjnej, włączając w to całą instalację niezbędną do produkcji cukru, mającą na celu jej funkcjonowanie, zawartą na okres co najmniej trzech kolejnych lat gospodarczych, której strony zobowiązują się nie rozwiązywać przed końcem trzeciego roku gospodarczego, z przedsiębiorstwem prowadzącym działalność w tym samym Państwie Członkowskim, co dana fabryka, jeżeli przedsiębiorstwo, które dzierżawi fabrykę, po wejściu w życie umowy dzierżawy może być uważane w odniesieniu do całej swojej produkcji za przedsiębiorstwo produkujące wyłącznie cukier.

PUNKT II

1. Bez uszczerbku dla ust. 2, w przypadku połączenia lub przeniesienia własności przedsiębiorstw produkujących cukier lub przeniesienia własności fabryk cukru, kwoty są korygowane w następujący sposób:
 - a) w przypadku połączenia przedsiębiorstw produkujących cukier Państwa Członkowskie przydzielają przedsiębiorstwu powstałemu na skutek połączenia kwotę w wysokości równej sumie kwot przydzielonych przed połączeniem danym przedsiębiorstwom produkującym cukier;
 - b) w przypadku przeniesienia własności przedsiębiorstwa produkującego cukier Państwo Członkowskie przydziela nabywającemu przedsiębiorstwu kwotę produkcji cukru przeniesionego przedsiębiorstwa lub, jeżeli występuje więcej niż jedno nabywające przedsiębiorstwo, przydział jest dokonywany proporcjonalnie do przejętej przez każde z nich produkcji cukru;
 - c) w przypadku przeniesienia własności fabryki cukru, Państwo Członkowskie obniża kwotę przedsiębiorstwa przenoszącego własność fabryki oraz zwiększa kwotę przedsiębiorstwa lub przedsiębiorstw produkujących cukier, które nabyły daną fabrykę, o ilość obniżoną proporcjonalnie do wykorzystanej produkcji.
2. W przypadku gdy kilku plantatorów buraków cukrowych lub trzciny cukrowej bezpośrednio dotkniętych jednym z działań określonych w ust. 1, wyraźnie wykazuje wolę dostarczania swoich buraków lub trzciny cukrowej przedsiębiorstwu produkującemu cukier, które nie jest stroną takich operacji, Państwo Członkowskie może dokonać przydziału na podstawie produkcji przejętej przez przedsiębiorstwo, któremu producenci zamierzają dostarczać swoje buraki lub trzinę.
3. W przypadku zamknięcia w okolicznościach innych, niż określone w ust. 1:
 - a) przedsiębiorstwa produkującego cukier,
 - b) jednej lub kilku fabryk należących do przedsiębiorstwa produkującego cukier,

Państwo Członkowskie może przydzielić część kwot związanych z takim zamknięciem jednemu lub kilku przedsiębiorstwom produkującym cukier.

Również w przypadku określonym w lit. b) poprzedniego akapitu, gdy część zainteresowanych producentów wykaże wyraźną wolę dostarczania swoich buraków lub trzciny cukrowej do danego przedsiębiorstwa produkującego cukier, Państwo Członkowskie może przydzielić część kwot odpowiadającą danym burakom lub trzinie przedsiębiorstwu, któremu ci producenci zamierzają dostarczać te produkty.

4. W przypadku powołania się na odstępstwo określone w art. 6 ust. 6, zainteresowane Państwo Członkowskie może żądać od producentów buraków i wytwórców cukru, których dotyczy to odstępstwo, aby zawarli oni w swoich porozumieniach branżowych specjalne klauzule umożliwiające temu Państwu Członkowskiemu stosowanie ust. 2 i 3 niniejszego punktu.
5. W przypadku dzierżawy fabryki należącej do przedsiębiorstwa produkującego cukier, Państwo Członkowskie może obniżyć kwoty przedsiębiorstwa oddającego fabrykę w dzierżawę oraz przydzielić część, o którą została zmniejszona kwota, przedsiębiorstwu, które dzierżawi fabrykę w celu produkcji w niej cukru.

W przypadku zakończenia dzierżawy w okresie trzech lat gospodarczych określonych w pkt. I lit. d), korekta kwot na mocy akapitu pierwszego zostaje unieważniona przez Państwo Członkowskie z mocą wsteczną od dnia, w którym dzierżawa stała się skuteczna. Jeżeli jednak zakończenie dzierżawy następuje na skutek działania siły wyższej, Państwo Członkowskie nie musi unieważniać korekty.

6. W przypadku gdy przedsiębiorstwo produkujące cukier nie jest w stanie nadal gwarantować, że wypełni swoje zobowiązania wynikające z przepisów wspólnotowych wobec danych producentów buraków cukrowych lub trzciny cukrowej, lub gdy sytuacja taka została stwierdzona przez właściwe organy danego Państwa Członkowskiego, państwo to może przydzielić, na jeden rok gospodarczy lub więcej lat gospodarczych, część danych kwot jednemu lub kilku przedsiębiorstwom produkującym cukier proporcjonalnie do wykorzystanej produkcji.
7. W przypadku gdy Państwo Członkowskie przyznaje przedsiębiorstwu produkującemu cukier gwarancje cenowe i gwarancję zbytu w odniesieniu do przetwarzania buraków cukrowych na alkohol etylowy, takie Państwo Członkowskie może, w porozumieniu z tym przedsiębiorstwem i zainteresowanymi producentami buraków, dokonać rozdziału całości lub części kwot na produkcję cukru między jedno lub kilka przedsiębiorstw w odniesieniu do jednego roku gospodarczego lub większej liczby lat gospodarczych.

PUNKT III

W przypadku połączenia lub przeniesienia własności przedsiębiorstw produkujących izoglukozę lub przeniesienia własności fabryki produkującej izoglukozę Państwo Członkowskie może przydzielić dane kwoty na produkcję izoglukozy jednemu lub kilku innym przedsiębiorstwom, bez względu na to czy posiadają jakąkolwiek kwotę produkcyjną.

PUNKT IV

Działania podjęte zgodnie z pkt. II i III stają się skuteczne wyłącznie gdy spełnione są następujące warunki, tj.:

- a) uwzględniono interesy każdej z zainteresowanych stron;
- b) zainteresowane Państwo Członkowskie uważa, że środki takie poprawią strukturę sektorów buraczanego, trzcinowego oraz produkcji cukru;
- c) dotyczą one przedsiębiorstw znajdujących się w tym samym regionie, dla którego w załączniku III określono kwotę.

PUNKT V

W przypadku gdy połączenie lub przeniesienie własności następuje pomiędzy dniem 1 października a 30 kwietnia następnego roku, środki, o których mowa w pkt. II i III, stają się skuteczne w bieżącym roku gospodarczym.

W przypadku gdy połączenie lub przeniesienie własności przedsiębiorstw następuje pomiędzy dniem 1 maja a dniem 30 września tego samego roku, środki określone w pkt. II i III obowiązują w następnym roku gospodarczym.

PUNKT VI

W przypadku zastosowania art. 10 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, Państwo Członkowskie przydziela skorygowane kwoty najpóźniej do końca lutego w celu zastosowania ich w kolejnym roku gospodarczym.

PUNKT VII

W przypadku zastosowania pkt. II i III, Państwa Członkowskie informują Komisję o skorygowanych kwotach nie później niż 15 dni po upływie terminów określonych w pkt. V.

ZAŁĄCZNIK VI

PAŃSTWA OKREŚLONE W ART. 2 UST. 12

Barbados

Belize

Wybrzeże Kości Słoniowej

Republika Konga

Fidzi

Gujana

Indie

Jamajka

Kenia

Madagaskar

Malawi

Mauritius

Mozambik

Saint Kitts i Nevis — Anguilla

Surinam

Suazi

Tanzania

Trynidad i Tobago

Uganda

Zambia

Zimbabwe

ZAŁĄCZNIK VII

PRZETWORZONE PRODUKTY

Kod CN	Wyszczególnienie
ex 0403	Maślanka, mleko zsiadłe i śmietana kwaśna, jogurt, kefir i inne sfermentowane lub zakwaszone mleko i śmietana, nawet zageszczone lub zawierające dodatek cukru lub innego środka słodzącego lub aromatyzowane, lub zawierające dodatek owoców, orzechów lub kakao:
0403 10	– Jogurt
0403 10 51 do 0403 10 99	-- Aromatyzowane lub zawierające dodatek owoców, orzechów lub kakao
0403 90	– Inne:
0403 90 71 do 0403 90 99	-- Aromatyzowane lub zawierające dodatek owoców, orzechów lub kakao
ex 0710	– Warzywa (niegotowane lub gotowane na parze albo w wodzie), mrożone:
0710 40 00	– Kukurydza cukrowa
ex 0711	– Warzywa zakonserwowane tymczasowo (na przykład w gazowym ditlenku siarki, w solance, w wodzie siarkowej lub w innych roztworach konserwujących), ale nienadające się w tym stanie do bezpośredniego spożycia:
0711 90	– Pozostałe warzywa; mieszanki warzyw:
	-- Warzywa:
0711 90 30	– Kukurydza cukrowa
1702 50 00	Fruktoza czysta chemicznie
ex 1704	Wyroby cukiernicze (łącznie z białą czekoladą), niezawierające kakao, z wyjątkiem wyciągu z lukrecji występującej w pozycji 1704 90 10
1806	Czekolada i inne preparaty spożywcze zawierające kakao
ex 1901	Ekstrakt słodowy: przetwory spożywcze z mąki, mączki, skrobi lub z ekstraktu słodowego, niezawierające kakao lub zawierające mniej niż 40 % masy kakao, obliczone w stosunku do całkowicie odtłuszczonej bazy, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone; przetwory spożywcze z towarów objętych pozycjami 0401–0404, niezawierające kakao lub zawierające mniej niż 5 % masy kakao, obliczone w stosunku do całkowicie odtłuszczonej bazy, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone:
1901 10 00	– Preparaty dla niemowląt, przygotowane do sprzedaży detalicznej
1901 20 00	– Mieszaniny i ciasta do wytworzenia wyrobów piekarniczych z pozycji 1905
1901 90	– Inne:
	-- Inne:
1901 90 99	--- Inne
ex 1902	Makarony, nawet gotowane lub nadziewane (mięsem lub innymi substancjami) lub przygotowane inaczej, takie jak spaghetti, rurki, nitki, lasagne, gnocchi, ravioli, cannelloni; kuskus, nawet przygotowany:
1902 20	– Makarony nadziewane, (również gotowane lub inaczej przygotowane):
	-- Inne:
1902 20 91	--- Gotowane
1902 20 99	--- Inne
1902 30	– Pozostałe makarony

Kod CN	Wyszczególnienie
1902 40	– Kuskus:
1902 40 90	-- Inne
1904	Przetwory spożywcze otrzymane przez spęcznianie lub prażenie zbóż lub produktów zbożowych (na przykład, płatki kukurydziane); zboża (inne niż kukurydza) w postaci ziarna lub w postaci płatków, lub inaczej przetworzonego ziarna (z wyjątkiem mąki, kasz i mączki), wstępnie obgotowane lub inaczej przygotowane, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone:
ex 1905	Chleb, bułki, pieczywo cukiernicze, ciasta i ciastka, herbatniki i pozostałe wyroby piekarnicze, nawet zawierające kakao; opłatki sakralne, puste kapsułki stosowane do celów farmaceutycznych, wafle wytłaczane, papier ryżowy i podobne produkty:
1905 10 00	– Chleb chrupki
1905 20	– Piernik z dodatkiem imbiru i podobne
1905 31	-- Słodkie herbatniki
1905 32	-- Wafle i opłatki
1905 40	– Sucharki, tosty z chleba i podobne tosty
1905 90	– Inne:
	-- Inne:
1905 90 45	--- Herbatniki
1905 90 55	--- Produkty wytłaczane lub ekspandowane, pikantne lub solone
1905 90 60	---- Z dodatkiem środka słodzącego
1905 90 90	---- Inne
ex 2001	Warzywa, owoce, orzechy i pozostałe jadalne części roślin, przetworzone lub zakonserwowane octem lub kwasem octowym
2001 90	– Inne:
2001 90 30	-- Kukurydza cukrowa (<i>Zea mays var. saccharata</i>)
2001 90 40	-- Pochryzn, słodkie ziemniaki i podobne jadalne części roślin, zawierające w masie 5 % lub więcej skrobi
ex 2004	Pozostałe warzywa, przetworzone lub zakonserwowane inaczej niż octem lub kwasem octowym; zamrożone, inne niż produkty objęte pozycją 2006:
2004 10	– Ziemniaki:
	-- Inne:
2004 10 91	--- W postaci mąki, grysiku lub płatków
2004 90	– Pozostałe warzywa i mieszanki warzyw:
2004 90 10	-- Kukurydza cukrowa (<i>Zea mays var. saccharata</i>)
ex 2005	Pozostałe warzywa przetworzone lub zakonserwowane inaczej niż za pomocą octu lub kwasu octowego, mrożone, inne niż produkty objęte pozycją 2006:
2005 20	– Ziemniaki:
2005 20 10	-- W postaci mąki, grysiku lub płatków
2005 80 00	– Kukurydza cukrowa (<i>Zea mays var. saccharata</i>)
ex 2101	Wyciągi, esencje i koncentraty kawy, herbaty lub herbaty paragwajskiej oraz preparaty na bazie tych produktów lub na bazie kawy, herbaty lub herbaty paragwajskiej; cykorii palona i pozostałe palone namiastki kawy oraz ich wyciągi, esencje i koncentraty:
	– Wyciągi, esencje i koncentraty kawy oraz preparaty na bazie tych wyciągów, esencji lub koncentratów lub na bazie kawy:

Kod CN	Wyszczególnienie
	-- Przetwory na bazie tych wyciągów, esencji lub koncentratów lub na bazie kawy:
2101 12 98	--- Inne
	- Wyciągi, esencje i koncentraty herbaty lub herbaty paragwajskiej oraz preparaty na bazie tych wyciągów, esencji lub koncentratów lub na bazie herbaty lub herbaty paragwajskiej:
	-- Preparaty
2101 20 98	--- Inne
	- Cykoria palona i pozostałe palone namiastki kawy oraz ich ekstrakty, esencje i koncentraty:
	-- Cykoria palona i inne palone namiastki kawy:
2101 30 19	--- Inne
	-- Wyciągi, esencje i koncentraty cykorii palonej i pozostałe palonych namiastek kawy:
2101 30 99	--- Inne
2105 00	Lody śmietankowe i pozostałe lody jadalne, nawet zawierające kakao
ex 2106	Przetwory spożywcze, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone:
2106 90	- Inne:
2106 90 10	-- Fondue z sera
	-- Inne:
2106 90 92	----- Niezawierające tłuszczów mleka, sacharozy, izoglukozy, glukozy lub skrobi lub zawierające w masie mniej niż 1,5 % tłuszczu mleka, 5 % sacharozy lub izoglukozy, 5 % glukozy lub skrobi
2106 90 98	----- Inne
2202	Wody, w tym wody mineralne i wody gazowane, zawierające dodatek cukru lub innej substancji słodzącej lub wody aromatyzowane, i pozostałe napoje bezalkoholowe z wyjątkiem soków owocowych i warzywnych objętych pozycją 2009
2205	Wermut i pozostałe wina ze świeżych winogron przyprawione roślinami lub substancjami aromatycznymi
ex 2208	Alkohol etylowy niedenaturowany o stężeniu alkoholu mniejszym niż 80 % obj., wódki, likiery i inne napoje alkoholowe: wódki, likiery i pozostałe napoje spirytusowe:
2208 20	- Napoje spirytusowe otrzymane przez destylację wina z winogron lub wyłoków z winogron:
2208 50 91 do 2208 50 99	Genewa
2208 70	Likiery i kordiały
2208 90 41 do 2208 90 78	- Pozostałe alkohole i napoje alkoholowe:
2905 43 00	Mannit
2905 44	D-sorbit (sorbitol)
ex 3302	Mieszaniny substancji zapachowych i mieszaniny (włącznie z roztworami alkoholowymi) oparte na jednej lub kilku takich substancjach, w rodzaju stosowanych jako surowce w przemyśle; pozostałe preparaty oparte na substancjach zapachowych, w rodzaju stosowanych do produkcji napojów:
3302 10	- W rodzaju stosowanych w przemyśle spożywczym i w przemyśle napojów:
	-- W rodzaju stosowanych w przemyśle napojów:
	--- Preparaty zawierające wszystkie czynniki aromatyzujące charakterystyczne dla napoju:
	----- Pozostałe (o rzeczywistym stężeniu alkoholu nieprzekraczającym 0,5 % obj.):
3302 10 29	Inne
ex Rozdział 38	Różnorodne produkty chemiczne:
3824 60	Sorbit inny niż objęty pozycją 2905 44